

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RANGER

HEARTLANDS MC

FRANKIE LOVE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

RANGER

HEARTLANDS MC

FRANKIE AŞKI

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Hakkında

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Epilog 1

Epilog 2

Heartlands MC Yazar

Hakkında

HAKKINDA

KORUCU: HEARTLANDS MC

Ruby'yi karaya oturmuş, terk edilmiş ve dehşet içinde bulduğumda, bu masum kadının bana ait olduğunu anladım.

Yıllarımı siperlerde geçirdim ama şimdi evimdeyim, Heartlands'deyim ve ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bu kızla kök salmaya hazırım.

Ruby bir vaizin kızı olmasına rağmen aşka olan inancını kaybetmiştir. En büyük korkum gerçekleştiğinde, ona gerçek aşkın her şeyi fethettiğini kanıtlamak benim görevim olacak.

Bedeli ne olursa olsun onu bulacağım.

Kaybolmuş olabilir, ama Tanrı'nın izniyle bulunacaktır.

Sevgili okuyucu,

Ranger'ın Ruby'ye olan bağlılığı da bir istisna değildir.

Onu çok sevecek, derinden sevecek, sonsuza dek sevecek.

Ve sonra gün batımına doğru yol alacaklar... yol boyunca birkaç şipşak için dururken!

xo, frankie

*Heartlands Motosiklet Kulübü'nün alfa erkekleri, söz konusu sevdikleri olduğunda ülkedeki **en** sahiplenici, sadık **ve bölgeci** erkeklerdir.*

Heartlands, bağımsız hikayelerden oluşan sert ve sağlam yeni bir seridir. Kısa ve ateşli romantizmin en güvenilir dört ismi tarafından yazılan her kitap motorlarınızı hızlandıracak ve kalplerinizi hızlandıracak. Garantili.

XO, Frankie, Dani, Olivia ve Hope

GÜNEŞ BATMAYA BAŞLIYOR, morlar ve pembeler gökyüzünü bir tablo gibi kaplıyor. Otoyolda ilerlerken, bu özgürlük duygusu için Tanrı'ya şükretmekten kendimi alamıyorum. Bir ordu komandosu olarak uğruna savaştığım bir özgürlük.

Şimdi evimdeyim, Amerika'nın kalbine geri döndüm, lanet olası bir rüyayı yaşıyorum - Heartlands Motosiklet Kulübü'nün Yol Kaptanıyım, gündüzleri garajda motosikletler üzerinde çalışıyorum ve geceleri barımız Ride or Die'ı işletiyorum. Savaş bölgesinden canlı çıkabildiğim için her zaman şanslı yıldızlarıma şükrediyordum.

Elbette, gördüklerimden sonra kalbim oldukça yaralanmıştı ama hiçbir şey kırılmamıştı. Hiçbir şey paramparça olmadı. İşte buradayım, tek parçayım. Birlikte savaştığım bazı Rangerlar için aynı şeyi söyleyemem.

Bu kardeşliğe olan bağlılığımı daha da güçlendiriyor. Daha da gerçek kılıyor. Fedakarlık yapmanın ne demek olduğunu biliyorum, bunu gördüm. Ve sevdiklerimi korumak için ne gerekiyorsa yapmaya kararlıyım.

Gidonu kavriyorum, sağımda ve solumda buğday tarlaları olan açık otoyolda ilerlerken hızlanıyorum. Johnson'ların büyük kırmızı ahırının ve saman balyalarıyla yüklü kamyonetlerin yanından geçiyorum.

Çıkışa doğru ilerlerken, yolun kenarında kaputu açık, her yerinden duman çıkan iki kapılı boktan bir araba görüyorum. Bir kadın volta atıyor, ellerini kıvrımlı beline sarmış.

Kenara çekip Electra Glide'imdan iniyorum ve bir elimi sakallarında gezdiriyorum. Yazın ortasındayız ama rüzgar etrafımızdaki tarlaları süpürürken gökyüzüne bakıyorum - bir fırtına yaklaşıyor. O pembe ve mor gün batımını bir cadı kazanına çeviriyor.

"İyi misiniz hanımefendi?" Arkası bana dönükken söyledim. Ancak gördüğüm şey, sade, uçuk mavi bir sundress'in içinde kıvrımlar, sırtında uzun dalgalı sarı saçlar, ayaklarında sandaletler ve sikimi seğirten minyon bir çerçeve. Dönüyor, gözleri yaşlarla doluyor ve yolun kenarında duran bir melek gibi görünüyor, gün batımıyla aydınlanmış, bulutlar içeri girmeye başladığında aydınlanmış. Ona doğru bir adım atıyorum, bir şeye i h t i y a c ı olduğunu, bunun için çaresiz olduğunu biliyorum. Birkaç metre ötede olmama rağmen bunu ondan hissediyorum.

Uzakta.

Bana bakıyor ve gözlerinde yanan korkuyu görüyorum. Anlıyorum. Varlığımın bazı insanları tedirgin ettiğini biliyorum. Uzun boyluyum, geniş omuzlarım ve beyaz tişörtümün dikişlerini zorlayan kaslarım var. Ondan bir karış daha uzunum, kalın sakalım ve damarlarımda onun gibi tatlı bir şeyin duymak istemeyeceği hikâyeler anlatan dövmelemlerim var.

Yine de yaklaşıyorum. Bu arabadan çok kötü duman çıkıyor ve onun yoldan çekilmesi gerekiyor. "Ne oldu burada?" diye sordum.

"Sigara içmeye başladı, titriyordu ama arabanın sürülebilir olduğunu sanıyordum. Aylardır bahçede duruyordu ama... Sanırım bozuldu ve..."

"Kahretsin," diyorum, çatlamış bir bloktan damlayan yağ ve patlamış bir yakıt hattından fişkıran gazı fark ederek. Lanet olası şey kendini ölümüne sarsmış olmalı. Bu şey patlamak üzere. Zor görünebileceğini bilerek onu tutuyorum, ama motor son bir çabayla kükrerken kalbim çarpıyor. Egzoz borusundan dumanlar çıkıyor ve pistonlar yaşam savaşı veriyor.

Onu motorumun yanında yere çekiyorum, büyük bir ateş patlaması küçük arabayı ele geçirirken onu vücudumla örtüyorum.

"Aman Tanrım!" diye haykırıyor, gözleri korkuyla parlıyor. Altımda titriyor ve ben hareket ederek vücudunu yerden kaldırıp zarar görmeyeceğimizden emin oluyorum. "Hayatım o arabadaydı" diyor, onu göğsüme çekerken titriyor, aptalca bir şey yapmasından korkuyorum - kurtarılamayacak bir şey için geri koşmasından.

"İyi olacaksın," diyorum ona. "Güvendesin - önemli olan da bu."

Başını sallıyor ve bana bakıyor. "Hayır, değilim," diyor gözlerini silerek. "Kaçıyordum."

Yüzüne bakıyorum, anlamak istiyorum ama fırtına bulutları dağılıyor ve yağmur yağmaya başlıyor. Eve gitmeliyim - fırtına ne kadar kötüleşirse, bisikletimle dışarıda olmak o kadar aptalca olacak. "Kaçmamız lazım."

Yutkunuyor, önce arabaya sonra da bana bakıyor. "Adını bile bilmiyorum."

"Bu yüzden mi endişeleniyorsun?" Şimşek siyah gökyüzünü yararken soruyorum.

Yanıt beklemiyorum. Elinden tutup onu bisikletime götürüyorum. Kaskımı kaptığım gibi çenesinin altından geçiriyorum. Mutlu görünmüyor ama direnmiyor da. İki mil ötede bir ahırdan başka bir şey yok ve onun ötesinde buğday tarlaları ve otoyoldan başka bir şey yok. Olası bir kulüp koşusu için rotaları araştırıyordum.

Fazla seçeneği yok. Parası, kimliği, çantası olsaydı - ama hepsi çoktan gitti, kızgın bir fırında. Onun tek umudu benim ve o da bunu biliyor.

Bisikletime bindim ve ona atlamasını ve sıkı tutunmasını söyledim. Dediğimi yapıyor, elleri belime dolanıyor, o kadar sıkı sıkıyor ki neredeyse güleceğim. Ama sonra fısıldıyor, "Daha önce hiç motosiklete binmedim."

Ve ben onun mengene gibi sıkıldığını anlıyorum. Çok korkmuştu.

Gidonu sıkıca kavriyorum, sertçe hızlanıyorum. Altın saçlı, fırtına mavisi gözlü ve kırılgan kalpli bu kızı eve götürmek istiyorum - çok ama çok sert atıyor -.

Ve uzun bir gün olmasına bağladığım açıklanamaz bir nedenden dolayı, nereye bırakılmak istediğini sormak yerine, dakikalar önce alevler içinde kalan arabasına bir kez bile dönüp bakmadan doğruca evime gidiyorum.

BUGÜNLE İLGİLİ HİÇBİR ŞEY planladığım gibi gitmiyor. Bu büyük kaçışım bir felakete dönüşüyor. Slider'dan kaçmak için koştum... ama şimdi bir motosikletin arkasında, bir yabancının bedenine tutunmuş durumdayım. Buradan nereye gideceğimi merak ediyorum.

Hayatımda hiç olmadığı kadar yalnızım.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum, güneşli gün yağmur ve gök gürültüsüyle sarılmış umursamaz bir geceye dönüşürken rüzgâr bana doğru savruluyor. Deniz rengindeki derin gökyüzünde şimşekler çakıyor.

Daha önce hiç böyle bir deniz görmemiştim - en azından gerçek hayatta. Kitaplarda resimlerini görmüştüm - ama evden, babamın çiftliğinden hiç uzaklaşmamıştım. Babamın önderlik ettiği cemaatle birlikte olmak benim dış dünyayla tek bağlantımdı.

Şimdi ise hiç yüzmediğim bir okyanusu özlüyorum, beni buradan çok ama çok uzaklara götürecek bir akıntıya kapılmak istiyorum.

Ama bu adam bisikletini çıkıştan meşe ağaçları ve saman tarlaları arasındaki büyük bir binaya doğru sürerken, alçak bir tınıya sahip sesi içime doluyor. "Her şey yoluna girecek. Bundan emin olacağım."

Acaba o benim okyanusum mu? Eğer bu yabancı benim hem derin deniz dalışım hem de cankurtaran salımsa. Beni kurtardı ve şimdi bana her şeyin yoluna gireceğine dair söz veriyor. O bisikletini park ederken bedenim titriyor, bundan sonra ne olacağını bilmiyorum ama yalnız kalmak da istemiyorum. Çünkü bu dünyada bana yardım edebilecek başka kimsem yok. Lydia, istese de bana yardım edemez.

Kurtarma. Kaybolacak kadar büyük bir şehirde yeni bir hayat kuran ben olmalıydım. Yerleştikten sonra, onun için geleceğim.

Ama küçük kız kardeşim şimdilik iyi olacak - Babam onu Slider gibi bir adamla yaşamaya mahkum etmiyor. Hâlâ on altı yaşında. Biraz zamanı var. Ama benim evlenmem gerekiyordu, düşün birkaç gün içinde yapılacaktı. Kalamazdım.

Park yeri motosikletlerle dolu. Kapalı tentenin altında deri ve yıpranmış kot giymiş, sigara içen erkekler daire şeklinde toplanmış. Yanlarında kısa etekler ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş, kıyafetleri güzelliklerini vurgulayan kadınlar var. Birden kendimi küçük hissettim. Hayatım boyunca yaşadığım yerden arabayla sadece birkaç saat uzaklıkta olmasına rağmen beni evimden hayal edebileceğim kadar uzak bir yere getirdi.

Yabancı bisikletten inmeme yardım ediyor ve onun yakışıklı olduğunu fark ediyorum. İnanılmaz yakışıklı, derin gözleri, güçlü elleri ve *her yerinde* kasları var. Beni ateşten uzaklaştırdığında dalgındım ve ona doğru düzgün bakmamıştım. Ona bakmaya devam etmek, onu incelemek istiyorum ama burada, otoparkta duramayız - yağmur üzerimize yağıyor, benim çürük elbisemi ıslatıyor, onun beyaz tişörtü sırılsıklam. Kaskımı çıkarıp bir kenara koyarken yanaklarımdan aşağı sular süzülüyor. O da kaskını çıkarıyor ve yağmur yağmaya devam ediyor.

Beni binanın içine çekti. Bir bara.

Keskin bir nefes alıyorum, korkuyorum. Elimi tutuyor, bana dönüyor. "Hayalet görmüş gibisin."

Başımı sallıyorum, yağmur damlacıkları döşeme tahtalarına düşüyor. Karanlık bir oda. Müzik çalıyor ve bar tıklım tıklım dolu, müşteriler taburelerde oturuyor. "Daha önce hiç bara gitmedim."

Kaşlarını çatıyor, eğiliyor. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi bir." Sonra gülümsüyorum, o günkü endişeme rağmen. "Doğum günümü yeni kutladım."

O zaman bana yumuşak bir gülümseme veriyor, bir kaşı kalkıyor. "Öyle mi?" Biri bağılıyor ve o da elini kaldırıyor. "Bana bir saniye izin verir misin?"

Yutkunuyorum, yalnız kalmaktan korkuyorum ve o da bunu fark etmiş olmalı. Elbisem sırılsıklam olmuş, tenime yapışıyor. Saçlarım ıslak - boğulmuş bir fareye benzediğime eminim. Ve hayatımda hiç bu kadar yersiz yurtsuz hissetmemiştim.

"Sorun değil, seni bırakmayacağım" diyor, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. Elimi tutarken "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. İçindeki basit rahatlık

kalbime ulaşıyor ve parmakları kalbimin etrafını sararken derin bir nefes alıyorum.

Beni çok ihtiyacım olan bir şekilde sarıyor. Sanki onun eli beni suyun derinliklerinden çekip çıkaran bir güvenlik ağı gibi. Beni kurtarıyor.

Sözsüzce onu takip ediyorum ve barın üzerine eğildiğinde elimi bırakıyor. Keşke onun eline uzanacak kadar cesur olsaydım, ama bu düşüncenin delice olduğunu biliyorum. Bu adamı hiç tanımıyorum. Barmenle konuşurken başımı eğip gözlerimi kaçırıyorum. Hayatım boyunca bana öğretildiği gibi.

İnsanların baktığını hissediyorum ama sadece birkaç adam bize doğru yürüyor.

Kolları dövmelerle kaplı bir adam bizi içeri alıyor. "İyi misin, Ranger?" Kurtarıcımın omzuna vuruyor. *Ranger*.

"Evet, yağmur fırtınasına yakalandım." Ranger bana baktı. "Arabası bozulmuş, bırakmam gerekti."

"Yarın Hell's Landing'e uzun bir yolculuğa çıkıyoruz - var mısınız?" diye soruyor başka bir adam.

Ranger omuz silkiyor, ona net bir cevap vermiyor. "Göreceğiz bakalım. Hava düzelse güzel bir yolculuk olacak." Ranger barmenden iki şişe bira alıyor, sonra bir elini sırtımın alt kısmına koyuyor. "Üst kattaki evime çıkacağız. Daha sessiz bir yerde bazı aramalar yapması gerekiyor."

Adamlar başlarını sallayarak uzaklaşıyorlar ve ben bunun nereye gittiğini merak ediyorum... Ranger'ın bana zarar vermeyeceğine inanmak istiyorum... ama saf niyetli erkekleri pek tanımıyorum. Ve bu adam, bu yer, babamın karşı çıktığı şeylerin özeti. Alkol, dövmeler, sigaralar. Şeytanın oyun alanında olsam da Ranger'ın yanında olduğum sürece korkmuyorum.

Ranger beni barın arka tarafından dışarı çıkarıp merdivenlerden ikinci kattaki bir kapıya götürdüğünde rahat bir nefes alıyorum.

Bu adamın beni nereye götürdüğü, benimle ne yapmayı planladığı hakkında hiçbir fikrim olmayabilir ama her şey Slider'la evlenmekten daha iyidir.

Bir kuş gibi titriyor ve korktuğu için mi yoksa üşüdüğü için mi bilmiyorum. Dairemin kapısını açtığımda pencereleri açık bıraktığımı fark ediyorum ve hemen stüdyonun etrafında dolaşp yağmuru dışarıda tutmak için pencereleri kapatıyorum. O da yardım etmekte tereddüt etmiyor. Mutfak lavabosunun üzerindeki pencereye uzanıyor ve hızla kapatıyor. Onu tenine yapışan bir elbiseyle eğilmiş görünce sikim seğiriyor. Kahretsin, güzel görünüyor. Sonra dönüyor, kanepenin yanındaki pencereye uzanırken gözlerimle buluşuyor. Gülümsememeye çalışıyorum ama beni yakaladığını biliyorum.

"Teşekkürler," diyorum ve ona biralardan birini uzatıyorum. Ben alnımı silerken o başını hayır anlamında sallıyor. "Emin misin?"

"Hiç içki içmedim," diyor ve pembe alt dudaklarını ısıırıyor.

"Doğru," diyorum, fazladan Bud Light'ı tezgâhın üzerine koyarak. "Kahretsin, tahmin etmemeliydim. Yağmurdan kurtulduğumuza göre bir telefon görüşmesi yapmak ister misin? Sana bir taksi bulabilirim." Omuz silktim. "Barda her zaman zil zurna sarhoş insanları eve götüren yarım düzine taksi vardır."

Sözlerim karşısında irkildi ve ben yine tahmin yürütmek zorunda kaldım. Küfür ettiğim için mi yoksa telefon etmek istemediği için mi?

"Bunun kulağa nasıl geleceğini tahmin edebiliyorum ama... şehirde herhangi bir kadın sığınma evi olup olmadığını biliyor musunuz? Cüzdanım ve sahip olduğum her şey arabadaydı. Arayabileceğim kimseyi tanımıyorum ve arayabileceğim kimsem de yok..." Sonra yüzünü kapattı ve ben onu bulmadan önce gittiği yerin çok çok uzakta olduğunu fark ettim. Her nereden geldiyse oradan ayrılmayı planlıyordu ve sonra arabası bozuldu ve her ne yapmak için yola çıktıysa, yolda durduruldu.

"Hey, merhaba - iyisin," diyorum, bunun doğru olup olmadığını bilmeden. "Benimle olduğun sürece güvendesin."

Başka ne yapacağımı bilmeden onu kollarımla sararken göğsüme yaslanıp hıçkırıyor. Ve itiraf etmeliyim ki onun orada, bana yaslanmış olmasından hoşlanıyorum. Yumuşak ve sıcak ve ona bakma fikri hoşuma gidiyor. Sadece ihtiyacı olan bir kadın olduğu için değil, ihtiyacı olan bu kadın kalbimi dünyada başka hiç kimsenin yapmadığı şekilde çarptırdığı için.

"Seneca'daki bir sığınma evine gitmiyorsun. Canlı canlı yenirsin. Ayrıca burası daha güvenli." Birlikte ata bindiğim adamların bir ünü olduğunu biliyorum - hepimizin var - ama kendimize çeki düzen veriyoruz. Kulüp başkanımız Troy Conley bu işle ilgileniyor. Yine de manşetlerin ne dediğini biliyorum. Başçavuşumuz Saint şu anda cinayet suçundan hapiste.

Ama umarım bu tatlı şey bunu bilmiyordur.

Ayrıca, burada bizimle daha güvende. Kötü görünebiliriz ama kendimizden olanlara asla zarar vermeyiz.

Bana bakıyor, ince elbisesi odaklanmamı zorlaştırıyor. Kahretsin, çok güzel. "Geldiğin zaman benim için gelmen bir mucizeydi. Sen gelmeseydin o fırtınada dışarıda olacaktım..." Yanağından bir damla yaş süzülüyor ve başparmağımla gözyaşını siliyorum.

"Senin adın ne?"

Dudaklarını yalıyor. "Ruby," diyor. "Ben Ranger'ım."

Başını sallıyor. "Oradaki arkadaşların da senin kadar nazik mi?"

Yumuşakça gülümsüyorum. "Bundan emin değilim." **S a ç ı n ı n** bir tutamını yüzünden çekiyorum. "Bu gece burada kalabilirsin," diyorum ona.

Başını sallayıp evime bakıyor. Küçük ama saygın bir yer.

"Yalnız yaşıyorum ve fazla bir şeye ihtiyacım yok," diyorum ona, basit alanım hakkında ne düşündüğünü merak ederek.

Derin nefesler alarak başını sallıyor. "Bana uyuyacak bir yer verdiğin için teşekkür ederim. Kendimi koruyucu meleğimmişsin gibi hissediyorum."

Gülümsüyorum. "Bugün seni ilk gördüğümde melek gibi görünen sendin."

Kaşları kalktı. "Öyle mi düşündün?" Başını sallıyor, yanakları pembeleşiyor. "Ben melek değilim," diyor.

Bunu neden söylediğini sormak istiyorum ama bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum. Şu anki görevim onu ısıtmak. "Banyo hemen şurada

Burada," diyorum ona. "Duş almak muhtemelen iyi gelecektir. Ben de sana giyecek bir şeyler bulabilirim."

Başını salladı. "Tamam, teşekkürler Ranger."

Dudaklarındaki ismim kulağa çok doğru geliyor. Yine de uzaklaşmak için kendimi zorluyorum ve banyonun kapısını iterek açıyorum. "Havlılar burada ve eminim acıkmışsındır. Sana yiyecek bir şeyler getireyim, tamam mı? Bir saniyeliğine bara inip bize yemek getireceğim, tamam mı?"

Yine dudağını ısıyor. "Buraya kimsenin gelmeyeceğinden emin misin?" "Eminim. Kapıyı bile kilitleyeceğim, tamam mı?"

Başını sallıyor ve banyoya girip kapıyı kapatıyor. Kilidin açıldığını duyuyorum ve nefes veriyorum, omuzlarımı düşürüyorum, kendimi nasıl bir işe bulaştırdığımı merak ediyorum.

Çabucak üstümü değiştiriyorum, sonra bir çift eşofman ve bir sweatshirt'ü banyo kapısının önüne koyuyorum. Sonra dairenin kapısını kilitliyorum ve merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, fedaimiz Bulldog'a göz kulak olmasını ve kimsenin merdivenlerden benim evime çıkmadığından emin olmasını söylüyorum. Bulldog'un havlaması ısırmasından daha kötüdür ve eklem dövmeleleri onu özetler: SERT SEVGİ. Bu piçin ne zaman istediği gibi sevebileceği bir kadın bulacağını merak ediyorum.

İşlettiğim bardan içeri adımımı atarken bana "Elbette patron," diyor. Mutfakın kapısını açarak aşçım T-Bone'a birkaç çizburger ve patates kızartması istediğimi söylüyorum ve kasadan birkaç kola alıyorum.

"Şu anda başka birinin siparişini hazırladım. Sen de ister misin?" T-Bone soruyor ve ben başımı sallıyorum. O iyi bir adam, kır saçlı, büyükbabam olacak kadar yaşlı ve burada çalışan Roxanne ve Stella adındaki kızlara her zaman göz kulak oluyor. Çok şey ifade ediyor. Yiyecekleri paket servis kutularına koyuyor ve üst üste diziyor. "Başka bir şey ister misiniz?"

"Bu iyi, teşekkürler," diyorum, yemeğimi alıyorum ve gece için ayrılmadan önce Killian ve Chain'i bulup bulamayacağıma bakmak için barın önünden geçiyorum.

Killian'la göz göze geliyorum ve o da bana doğru yürüyor. "Olay nedir?" diye sordu. Kulüp başkanının oğlu olarak, ortalık karışmadan önce bilmek istiyor.

"Ruby'yi üst kata çıkardım ve bu gece benimle kalacak."

Sırıyor. "Oh, artık bir adı mı var?"

"Siktir git," diyorum gülerek.

"Bir kızı eve götürmen çok komik."

"Neden komikmiş?" Cevabı zaten bildiğim için soruyorum.

"Bu bardaki her kadını en az iki kez geri çevirdin. Hafta sonu gezmeye gittiğimizde kimseyle yatmıyorsun. Tek başınasın."

"Öyle bir şey değil. Ruby yolda kalmıştı, yardıma ihtiyacı vardı." Killian gülüyor. "Tamam, Ranger, ne dersen de."

Homurdanıyorum. Haksız değil - Ruby çok güzel ve ben hiçbir zaman başka bir kadın tarafından baştan çıkarılmadım çünkü hiçbir kadın onun gibi değildi. O farklı biri. Sert kalbimin arzuladığı şekilde yumuşak. Huzursuz zihnimi sakinleştiren bir şekilde sessiz. Onu bir saattir tanıyorum ama yine de bu gece yatağında olması için her şeyi yaparım.

"Gitmeliyim," diyorum onu yukarıda tek başına düşünerek. Bulldog'a hayatım pahasına güveniyorum ama belki de onunkine tam olarak güvenmiyorum.

Onu gerçekten koruyabilecek tek erkek benim.

Yeni tanışmış olabiliriz ama bundan eminim.

DUŞ CENNET GIBİ. Sıcak suyu gidebildiği kadar açıyorum ve Lydia'yı düşünmemeye çalışıyorum. Planımı biliyor ama vedalaşırken gözlerinden dökülen yaşları unutmak mümkün değil. Kız kardeşimin ikimiz için de bir plan yapmama ihtiyacı var.

Bu gece hiçbir şeyin çözölemeyeceğini biliyorum. Şu anda sadece Ranger geldiği için minnettar olabilirim... Güvenilir birine benziyor ve en iyisini ummaktan başka seçeneğim yok. Telefonum ya da cüzdanım olmadan, bilmediğim bir kasabada mahsur kalmışken başka ne seçeneğim var ki?

Ve onun varlığında hissettiğim rahatlığı inkar edemem. Ben ağlarken bana sarıldığında, çarpan kalbim sakinleşti - korkum azaldı. Derin bir nefes alabildim ve hayatımın bitmediğine inandım.

Aslında, belki de daha yeni başlıyordu.

Sıcak suyun dertlerimi yıkamasına izin verdim, durulamadan önce sabunu cildime sürdüm.

Daha önce bir erkekle evinde hiç yalnız kalmamış olmama rağmen, kendimi rahatsız hissetmiyorum. Ranger'ın dairesini gördüğüm kadarıyla temiz ve rahat, aşağıda gürültülü bir bar olsa bile yalıtım harika olmalı çünkü tek duyduğum sabit bir ritim. Başka bir şey duyamıyorum.

Kabarık gri bir havluyla kurulanıyorum, banyo kapısından dışarı bakmadan önce onu etrafıma sarıyorum. Ranger burada değil ve benim için hazırladığı kıyafetleri görünce gülümsüyorum. Onu banyoya geri götürüyorum ve gri eşofman altını tutuyorum. Kendi kendime gülüyorum, bana uymalarının mümkün olmadığını biliyorum.

- ayak bileklerime kadar düşer.

Yine de yumuşak mavi sweatshirt işe yarayacak. Onu giydim ve uyluğumun ortasına kadar sarktı. Onun evine sütyensiz girmek bir şey, ama iç amaşını giymemek başka bir şey. Hızlıca kurutmak için sa kurutma makinesi umuduyla banyoya bakıyorum ama saç kurutma makinesi yok, kısa saçlarını düşününce bu pek de şaşırtıcı değil.

Sundress'imi, sütyenimi ve külotumu kuruması için duş çubuğunun üzerine yerleştirirken, sadece düşünmekle kalmayıp aynı zamanda yaptığım utanmazlığı görmezden gelmeye çalışıyorum. Bu sweatshirt'ün altında hiçbir şeyim yok. Kilisede büyüdüm ve bana dünyanın siyah ve beyaz olduğu öğretildi, ama kalbimde her zaman babamın kabul ettiğinden çok daha fazla gri olduğunu hissettim.

Burada, Ranger'ın evinde yarı çıplak olmak bana yanlış gelmiyor. Kendime bir şans veriyormuşum gibi hissediyorum. Hayatımda ilk kez. Keşke Lydia da yanımda olsaydı.

Ağlamak istemediğim için kendimi pratik olmaya zorluyorum. Bir tarak bulup saçlarımda gezdiriyorum. Ortadan ayırıyorum ve aynada kendime bakıyorum. Bu dairede olmak daha önce hiç yaşamadığım bir özgürlük hissi veriyor. Sanki her şeyi yapabilirmişim gibi. En zor kısmı zaten yaptım - babamın evini terk etmek, benim için planladığı birliktelikten vazgeçmek. Belki bu gece özgürlüğü başka şekillerde de bulabilirim.

Slider'la evlenmemin hiçbir yolu yoktu. Beni bir insan olarak değil, bir ödöl olarak gören bir adama kendimi veremezdim. Ama bu kendimi birine vermek istemediğim anlamına gelmiyor... Sadece yanında kendimi güvende hissedeeğim bir erkek olmasını istiyorum. Bedenimi bana karşı kullanmayacak, beni incitmeyecek bir adama vermek istiyorum.

Ön kapının açıldığını duyduğumda, Ranger'ın beni çağırdığını, geri döndüğünü söylediğini duyduğumda içimde bir şeyler kıpırıyor. Özümün derinliklerinde bir özlem, daha fazlası için bir arzu, bana genellikle hissetmediğim bir güven duygusu sunuyor. Ve bu özlem tek bir kişiye yönelik. Tek bir adama. Ranger'a.

Yeni tanıştığımızı ve hayatım boyunca bekaretimi koruduğumu bildiğim için gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Yine de banyodan çıkarken, Ranger'ın gözlerinin çıplak bacaklarımda, çıplak kalalarımda, kıvrımlı kalalarımda ve göğüslerimde gezinmesini izliyorum - meme uçlarıım sert ve kazağın pamuğuna batıyor - ve yemin ederim inliyor.

Yutkunuyorum, yaklaşıyorum. Elinde yiyecek kapları var ve bu yakışıklı adama özlemle bakmaktan başka bir şey yapabildiğim için şükrederek gülümsüyorum.

"Bize yemek getirdin mi?" Kalbim küt küt atarak soruyorum ve aniden ne kadar ıslak hissettiğimin tamamen farkında olarak amımı sıkıyorum. Burada onunla birlikte dururken amım ne kadar muhtaç hale geliyor. Gözlerini benden alamıyor.

Bir saat önce onun motosikletine biniyordum, şimdi ise ona bindiğime dair çılgınca bir görüntü var aklımda. Daha önce yapmayı hiç düşünmediğim bir şey ama birden aklıma başka bir şey gelmiyor.

"Evet, çizburger - olur mu?" Cevap vermem çok uzun sürmüş olmalı çünkü bana yaklaşıyor, gözlerinde endişe var. "İyi misin Ruby? Kaybolmuş görünüyorsun."

Saçlarımı silkeliyorum, su damlacıkları parke zemine çarpıyor. "İyiyim," diyorum. "Sadece açlıktan ölüyorum sanırım."

Başını sallıyor ve yemeği mutfak masasına koyup bir başka tepe lambasını yakıyor. Benim için bir sandalye çekiyor ve ben de bu jesti takdir ederek gülümsüyorum. Karşılıklı oturuyoruz ve yemeğe başlıyoruz. O bir erkek gibi, niyetle yiyor ve ben karnımdaki sıcaklığa değil yemeğime odaklanıyorum.

Sessizlik içinde yiyoruz ve bu sessizlik çok geniş bir alana yayılmaya başlıyor. Bir an için acaba yanlış mı anladım diye düşünüyorum - onu yanlış anladım. Belki de bana açlıkla bakmıyordu. Belki de sadece gerçekten *acıkmıştı*. Ve belki de bu çizburgerler onun tüm açlığını giderdi.

"Duş iyi mi?" diye soruyor, gözleri patates kızartması yığınınında.

Kola kutusunu dudaklarıma götürüp bir yudum almadan önce hızlı bir evet cevabıyla karşılık veriyorum.

"Güzel. Senin için de uygunsa ben de bir tane alabilirim." Başımı salladım.

"Tabii ki olur. Burası senin evin."

"Bulldog'la konuştum."

Kaşlarımı çatıyorum, anlamaya çalışıyorum.

"O alt kattaki fedai. Evime çıkan merdivenlere fazladan göz kulak olması gerektiğini biliyor. Burada olduğunu kimse bilmiyor."

"Bardaki arkadaşların biliyor," diyorum usulca.

Başını sallıyor. "Yeterince uzak. Ama onlar motorcu. Yabancılarla paylaşmayız."

"Kulağa... gergin geliyor."

Ranger kaşlarını çatıyor. "Bu adamlar benim ailem gibi."

Alay etmemeye çalışıyorum ama elimde değil.

"Ailenle bir sorunun mu var?" diye soruyor ellerini havluya silerken.

"Birinin aileden olması ona güvенеbileceğın anlamına gelmez."

Elindeki yemek kabını itiyor. "Evinden kaçıyorsun ve kaybolmuşsun, bu yüzden inançsızlığını anlıyorum."

"Benim inancım var."

"Öyle mi? Ne tür bir inancın var?" diye soruyor, kaşlarını kaldırmış, bana cevaptan kaçmak için fazla alan bırakmıyor. Fikrimi almak için beni zorluyor ve daha önce hiçbir erkek bunu yapmamıştı - bir konuda ne düşündüğümü sordu. Herhangi bir konuda.

"Kendime güveniyorum."

Ranger ayağa kalkıyor, çöplerimizi bir çöp kutusuna atıyor. "Kulağa doğru geliyor." Sonra bana döndü. "Ama bu biraz yalnızlık gibi görünüyor, değil mi? Güvenebileceğin tek kişi olmak?"

Yutkunuyorum, olayların kalbine -benim kalbime- nasıl bu kadar çabuk ulaştığını merak ediyorum. Ayağa kalkıyorum ve masayı yıkamak için bir bez parçasına uzanıyorum. Alışkanlık işte, evle ilgilenmek. "Yalnızlık çekiyorum," diye itiraf ediyorum, bezi çam masanın üzerinde gezdirirken. "Ama yalnız hissetmekten daha kötü şeyler de var."

"Ne gibi?" diye soruyor. Sesi derin, çakıllı, tınısı güçlü ve sağlam.

İçimde tuttuğumu fark etmediğim havayı dışarı veriyorum. "Korkmak gibi."

Ranger arkamdan yaklaşıyor. Elleri ıslak saçlarımın üzerinde geziniyor, Bir kenara fırçalıyor ve kulağıma fısıldıyor. "Şu anda yalnız değilsin," diyor, sıcak nefesi omurgamdan aşağı bir akım gönderiyor. "Ama korkuyor musun?"

"Hayır." Sesim bir fısıltı, gergin ama gerçek.

Cevap vermiyor ve kendimi cesur hissettiğime inanıp inanmadığını merak ediyorum. Canlı. Daha fazlasını söylemesini istiyorum. Ellerinin sırtımda gezinmesini, beni döndürmesini ve ağladığımda yaptığı gibi bana tekrar sarılmasını istiyorum. Ama bu sefer gözyaşı olmayacak. Sadece özlem olacak.

Ama yüzümü ona dönmek için topuklarımın üzerinde döndüğümde, o geri adım atıyor, banyoya doğru. "Şimdi duş alacağım," diyor ve ben daha tek kelime edemeden kapıyı çekip kapatıyor.

Ve böylece nefessiz kalıyorum. İstemeye bırakıldım. Çok daha fazlasına ihtiyaç duydum.

Duşa girdim ve çok yüksek sesle inlememek için elimden geleni yaptım. Gerçek şu ki, uzaklaşmak zorundaydım çünkü Ruby'nin karşısında oturmak saf ve mutlak bir işkenceydi.

O şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın - onu yolun kenarından aldığım anda bunu biliyordum, ama yeni duş almış, kazağımın içinde, göğüsleri dik, sert meme uçları dışarı çıkıyor - şimdi beni becer çünkü sikim arzuyla zonkluyor.

Orada oturup elimden geldiğince yemeğimi yiyordum ve sessizlik içinde oturduğumuz sürece sorun yoktu... ama konuştuğunda, güzel pembe dudakları ayrıldığında, sesindeki o tatlı sknet neredeyse o anda boşalmama neden oluyordu, sikim pompalanmak için can atan elik bir çubuk gibiydi. Kahretsin, onun tatlı amını öyle bir doldurmak istiyorum ki, başımı duşun soğuk fayanslarına yaslamak zorunda kalıyorum.

O bir melekten daha fazlası, o lanet olası bir tanrıça. Kulağına fısıldamak kötü bir fikirdi çünkü şimdi çok daha fazlasını istiyorum. Evet, ona benimle güvende olduğunu, yalnız olmadığını söyledim - ama bunu ona *göstermek* istiyorum. Bunu ona kanıtlamak.

Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur, ya da öyle derler.

Aletim ağııyor ve soğuk suyun altında kendimi okşayıp boşaltmak istiyorum ama Ruby kapının hemen dışında dururken onu düşünerek kendimi tatmin etmek nedense yanlış geliyor.

Aletimi sakınleşmeye zorluyorum ve duşu bitirip kurulanıyor ve lanet olası duş perdesi çubuğunda asılı duran styenine ve klotuna bakmamaya çalışıyorum.

Hay sikeyim.
Eğer külotu orada kuruyorsa, demek ki küçük şirin kıcında değil.
Bu da tatlı amının çıplak olduğu anlamına geliyor.
Sikim seğiriyor, istekli ve tüm kısıtlamaları kaybediyor. "Sakin ol," diye homurdandım.
"Bir şey mi dedin?" Ruby daireden sesleniyor.
"Hayır, her şey yolunda," diyorum, tam da üzerimi değiştirecek kıyafetlerimi unuttuğumu fark ettiğim sırada. Belime bir havlu sarıyorum ve banyodan çıkıyorum.
Bunu yaptığım anda Ruby elindeki su bardağını düşürüyor. Yere düşüyor, her tarafa dökülüyor, bardak paramparça oluyor.
"Kahretsin," diyor, eğilmeye başlıyor, ama geçirdiği günden sonra bununla uğraşmasını istemiyorum, ayrıca ikimiz de yalınayağız.
"Kıpırda ma," diyorum, çalımla yaklaşıp kendim alıyorum. Sonra süpürgeye uzanıyorum.
Bunu yaparken havlum gevşiyor ve parke zemine düşüyor.
İşlerin kötüden daha kötüye gittiğini fark ederek kıkırdıyorum... ama başımı kaldırıp Ruby'nin gözleriyle karşılaştığımda, irislerinin etrafında dönen arzuyu görüyorum. Belki de yanılmışımdır. Belki de işler iyiden harikaya doğru gitmiştir.
Ben havlumu alırken o da süpürgeyi elimden alarak, "Bırak ben alayım," diyor. Acele etmeden çamaşır sepetine doğru yürüyüp içine atıyorum. Bir cam parçasının ipliklere takılmış olma ihtimali var.
Gözlerini çıplak bedenimde hissediyorum ve kontrol etmek için omzumun üzerinden bakıyorum.
Evet. Yakınlaştırmış. İtiraf ediyorum, sırf yapabildiğim için kıcımı esnetiyorum. "Başka bir havlu getireceğim, merak etme."
Başını sallıyor, yanakları kıpkırmızı oluyor, nemli saçları gözlerine düşüyor. Bir kenara fırçalıyor. "Benim için buna gerek yok. Yani... Bence çok hoş görünüyorsun."
Sırıtiyorum, ona dönüyorum ve ellerimle aletimi kavriyorum. "Güzel, ha? Sanırım tüm bu *güzelliği* örtmek için bir havlu daha almalıyım."
Dudaklarını yalıyor, farası çöpe boşaltıyor, süpürgeyi bir kenara koyuyor ve sonra ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp dökülen suyu siliyor.
Kahretsin, onu orada öyle görmek sikimin tekrar seğirmesine neden oluyor, şimdi daha sert. Özlem. Çaresizlik. Ona doğru bir adım atıyorum.
"İşte," diyor. "Tamamen temizlenmiş." Başını kaldırıp gözlerimi ellerime dikeyor - sikimi örtmeye çalışan ellerime. "Havlu getirmene gerek yok."

Eğer istemiyorsan."

"Hayır mı?" Bunun nereye varacağını merak ederek söylüyorum.

"Hayır. Yani... Ben..." Başını sallıyor. Telaşlı. "Ne dediğimi bilmiyorum."

"Sorun değil," diyorum, elini tutup ayağa kalkmasına yardım ediyorum, diğer elimle de düzgün duruyorum. "Ne istediğini bilmek zorunda değilsin."

Kaşlarını çatıyor, kızgın. "Ben ne istediğimi biliyorum."

Ağzım seğiriyor ve bir gülümsemeyi bastırıyorum. Kahretsin, bu kız kendini heyecanlandırdığında çok sevimli oluyor. "Öyle mi?"

Omuz silkiyor. "Sadece nasıl isteyeceğimi bilmiyorum."

"Şaşırdım. Senin gibi tatlı bir kadının her zaman istediğini elde edeceğini tahmin ederdim."

Alt dudağını ısıırıyor. "Hayır, babamla işler böyle yürümüyordu. Onunla ya kendi bildiğini okurdu ya da otoyolda giderdi."

Ağzımın kenarını kaldırıp elimi yanağına koyuyorum. "Bu yüzden mi seni gerçek otoyolda buldum? İkiniz kavga mı ettiniz?"

"Kavga değil, Ranger. Bundan daha fazlasıydı." Narin gözleri derin ve yakıcı bir şeyle parlıyor. Bir ateş. O tatlı bir şeyden daha fazlası - o bir güç direği. "Zalim bir adamla evlenmemi istedi. Kadınlara saygı duymayan, bana saygı duymayan bir adamla. Bu yüzden ayrıldım."

Yavaşça başımı sallıyorum, sözlerini içime sindiriyorum. "Yani, istediğin şeyi isteme konusunda pek tecrüben yok... ama bugün ayrılırken pek bir tartışma olmamış gibi görünüyor. Sadece kararını verdin ve yapmak istediğin şeyi yaptın."

"Bunu şimdi yapmamı mı öneriyorsun?" diye soruyor. Ellerini saçlarında gezdiriyor, şimdi daha yumuşak nefes alıyor. Beni çıplak görmenin verdiği gerginlik azaldı.

"İstediğin her şeyi yapabilirsin Ruby. Dedim gibi, burada güvendesin." Gözlerini yere dikti ama parmağımın kıvrımıyla çenesini kaldırdım. "Neden korkuyorsun?"

"Her şeyi çok fazla sevmekten korkuyorum." "Neyi sevmekten?"

Nefes vererek sikimi örten elime uzanıyor. "Bundan hoşlanıyorum." Gözleri kalın şaftımda oyalanıyor ve nefesi sığılaşıyor, parmakları tenime doğru ilerliyor. "Bunu sevdim."

"Bana dokunmak ister misin Ruby?" Peşinde olduğu şeyin bu olduğunu fark ederek soruyorum. İhtiyacı olan şeyin. Hayatı boyunca geride tutulan bir kız, sonunda özgür. Ve ben buldum

Onu. Ne kadar şanslıyım?

"Seninle her şeyi yapmak istiyorum, Ranger."

Ellerimle her iki yanağını da kavıyorum ve nefesi kesiliyor. "Hiç bir erkekle birlikte oldun mu Ruby?"

Başını sallıyor. "Hayır. Hiç öpüşmedim bile."

Başparmağımı pürüzsüz teninde gezdiriyorum. "O zaman oradan başlayalım."

Onu kendime çekiyorum ve dudaklarımız birbirine yapıştığında inliyor, dudakları yumuşak ve istekli, dillerimiz birbirinin üzerinde gezinirken ayrılıyor. Bir elimi beline, diğerini boynunun dibine koyuyorum ve buradaki öpücüğün hayatının ilk öpücüğü olduğunu bilerek, asla ama asla unutamayacağı bir öpücükle onu terk ederek öpüyorum.

Ve ben de unutmayacağım.

Onu daha derinden öptüğümde inliyor ve sikim karnında zonklıyor. Bu büyük boy sweatshirt'ün altında hiçbir şey olmadığını bilmek beni arzuya acıtıyor. *Seninle her şeyi yapmak istiyorum.* Kahretsin, ben de bunu istiyorum.

Bedenler birbirine bastırılmış, bir elimi belinde gezdiriyorum, kışına doğru, yanaklarını sıkarak. "İyi misin?" Öpücükler arasında soruyorum. "Bana ne istersen yap."

"Daha açık olmak istemiyor musun?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Büyük bir şey hissetmek istediğimi biliyorum. Güçlü bir şey. Derin bir şey. Ama bunu ifade edecek kelimeleri bilmiyorum... içimdeki o özlem."

"Bu özlem nereden geliyor?" Ben soruyorum. Belki kafasından, belki kalbinden - belki de fiziksel ihtiyaçlarıyla ilgili değil.

Ama kucaklaşmamızdan geri adım atıyor ve eşofmanının eteğini göbeğinin üzerinden yukarı kaldırıyor. Avucunu amına bastırıyor, yumuşak bir tutam sarı saç tatlı bakire kıvrımlarını örtüyor ve ben baktıkça beni daha da cezbediyor.

"Özlem tam buradan geliyor," diyor parmaklarını kendi üzerinde gezdirerek. "Buranın içinden."

Parmağını amcığına daldırıyor ve orospu çocuğu, sikim demir gibi ve onun bahsettiği her şeye gerçekten sahip olması için yolumuza çıkan pek bir şey yok.

"Kahretsin Ruby, mükemmelsin."

Başımı geriye atıyorum ve lanet olası piyangoyu nasıl kazandığımı merak ediyorum. Ruby tatlı, içten, sevimli, cesur ve burada. Burada benimle, hayal edebileceğim her şeyi yapmak istediğini söylüyor.

"Daha her şeyimi görmedin bile."

"Dünyadaki en seksi kadın olduğunu bilecek kadar gördüm."

Sanki artan isteğimi hissetmiş gibi, kazağını çıkarıyor. "Ciddiyim, Ranger. Bu şimdiye kadar yaşadığım en büyük özgürlük ve bunun tadını çıkarmak istiyorum. Son zerresine kadar."

Vücudumdan büyülenmiş gibi bana doğru adım atıyor. "Tanrım, Ruby," diye homurdandı. "Ne?"

"Göğüslerin - çok seksi. Beklediğimden daha büyükler, artık hantal bir sweatshirt'ün arkasına saklanmadıkları için çok yuvarlaklar." Ellerini üzerlerinde gezdiriyor, hafifçe masaj yapıyor ve bunu yaparken beni inletiyor. Sadece birkaç saattir buradayım ama şimdiden tüm mütevazılığı bir kenara bıraktık ve birbirimize en savunmasız bölgelerimizi sunuyoruz.

"Kahretsin, bu kalçalar..." Başını sallıyor, alçak sesle ısıklık çalıyor. "Bir erkeğin tutunabileceği türden kalçalar vardır, zevk almak için yapılmış kalçalar vardır."

"O zaman tadını çıkar," diyorum ona, cüretimden titreyerek ama yine de bundan zevk alarak. Bu gecenin en son böyle bitmesini bekliyordum - şehre yakın bir yerde bir motele çekip kapıyı kilitleyeceğimden emindim, dışarıda kimin dolaştığını bilmeden uykuya dalmaktan korkuyordum... ama bu... yaşayacağımı düşündüğüm korku değil.

Bu heyecan. Beklenti. Ranger'ın bedenim üzerinde mutlak hakimiyeti olduğunu bilmek içimde bir heyecan yaratıyor. Çünkü Slider'la benden alacaktı, oysa şimdi - bu benim şartlarımla olacak.

Ve ben veriyorum, özgürce sunuyorum. İsteyen benim. Ve bu dünyadaki tüm farkı yaratıyor.

Ranger aklımın bir anlığına uçup gittiğini fark etmiş olmalı. "İyi misin? Yavaşlayabiliriz, tamamen durabiliriz. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle bebeğim. Sana vereceğim."

Gözlerimi kapatıyorum, sözleri şimdiye kadar duyduğum en tatlı sesler. Dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor ve ellerinin göğüslerime daha fazla masaj yapmasını istiyorum. Onları avuçlamasını, dokunmasını, koparmasını istiyorum.

İnliyor, ağzını göğsüme daldırıyor, emiyor, meme ucum ağzında, dili sert çıkıntının etrafında dönüyor ve içimin sıcak, ıslak, hazır olduğunu hissediyorum.

Beni yerden kaldırıp yatağına götürüyor, yastıkların, yorganın, vücudumu saran yumuşak battaniyenin üzerine yatırıyor. Üstüme çıkıyor, elleri bedenimi ısıtıyor ve her santimim zevkle karıncalanıyor.

"Sana dokunmak istiyorum. Bana nelerden hoşlandığını gösterebilir misin?" Derin ela gözlerine bakarak ona soruyorum.

Başını sallıyor, masumiyetime gülmüyor, deneyimsizliğimi küçümsemiyor. Bunun yerine parmaklarımı tutuyor ve nazikçe büyük, kalın siki etrafına sarıyor. Parmaklarımı onun etrafında sonuna kadar dolaştıramıyorum - çok büyük. Çok etli ama aynı zamanda çok pürüzsüz. Kadife gibi. Onu incitmek istemediğim için usulca okşarken ağzım sulanıyor. Taşakları ağır görünüyor ve kalçaları kaslı, tüm vücudu yontulmuş bir tahta parçasını andırıyor - güçlü ve kudretli ve bu gece için benim.

Odaklanmak zor, içimde aynı anda o kadar çok şey kıpırdanıyor ki. "Amım çok ıslak," diyorum ona. "Kendime dokunduğum ilk seferden daha ıslak."

Parmakları meme uçlarımı okşuyor. Eğiliyor, ağzı kulağımda. "Kendine dokundun mu? Anlat bana."

Alt dudağımı ısırarak anımı kelimelere dökmeye çalışıyorum. "Bir kitap okuyordum, kütüphanede bulduğum bir kitap. Ama babamın okumamı isteyeceği bir kitap olmadığını biliyordum. Eve getiremediğim bir tane. Çok samimiydi..."

"Nasıl yani?" diye soruyor, ben onu nazikçe okşarken siki elimin altında zonkluyor, vücudumu keşfettiğim zamanı anlatmamdan hoşlandığını fark ediyorum. Bu onu memnun ediyor ve şu anda tek istediğim Ranger'ı memnun etmek - beni kurtaran, güvende hissettiren, güzel hissettiren adam.

"Kitabı arka taraftaki okuma alanına götürdüm. Geç ve karanlıktı ve yalnızdım. Kitapta çift seks yapıyordu. Kadın, adamın içine boşalmasına izin veriyordu. Ve bunun nasıl bir his olduğunu bilmek istedim. Bunun yanlış, hatta pervasızca olduğunu biliyordum ama okudukça amım çok ısındı, neredeyse acı verecek kadar. Bir şeyler yapmam gerekiyordu."

Elini tenimde gezdiriyor, göbeğimi geçip amıma gidiyor, parmakları saç tutamlarımın arasından kıvrımlarıma doğru ilerliyor.

Gözlerimi kapatıyorum, anılarıma devam ediyorum. "Ve kendimi tutamadım. Sırtım kütüphanenin geri kalanına dönükken, elimi eteğimin, külotumun bel bandının altına bastırdım ve kendimi hissettim - ıslaklığı, sıcaklığı..."

"Böyle mi Ruby? Kendine böyle mi dokundun?" Ranger benim yaptığım gibi parmaklarıyla amımı keşfetmeye başladı... sadece daha iyisini. Çok daha iyi.

"Bunun gibi... evet. Her şey sıkışmaya başladı ve ne yapacağımı bilemedim, korktum ve durdum."

Gözlerimin içine baktı. "Yani boşalmadın mı? Orgazmı ayak parmaklarında, omurganda hissetmedin mi?"

Başımı sallıyorum, elimi sikinden çekerken, dizlerimi açıp bana daha niyetli dokunmaya başladığında başımın döndüğünü hissediyorum.

"Rahatla," diyor bana, iç uyluklarımı öpmek için eğiliyor, beni daha aşağıdan öpüyor, ta ki ağzı, sakalı amımın üzerinde dalgalanana kadar. Ta ki dili - oh!

"Bunu yapabilir misin?" diye soruyorum.

Başını kaldırıp bana gülümsüyor. "Bebeğim, ne istersem yapabilirim, hatırladın mı?"

Ondan isteğimi hatırlayarak gülümsüyorum ve bu her neyse ona teslim olarak başımın geriye düşmesine izin veriyorum. Babamın her zaman evlilik öncesi seksin Tanrı'nın isteğine karşı olduğunu vaaz ettiğini biliyorum, ama şu anda olanlardan daha saf bir şey yok. Ranger diliyle korkularımı, acılarımı, kalp ağrımı siliyor, her seferinde tatlı bir yalamayla. Ve geçen her saniye bedenim biraz daha ısınıyor, sonra biraz daha.

Dili önce hızlı, sonra yavaş hareket ediyor ve hızdaki her değişiklik amımın daha da acımasına neden oluyor. Kendime engel olamayarak yüksek sesle inliyorum. Nefes nefese, çarşafları kavırıyorum, daha fazlasını istiyorum. Her şeyi istiyorum.

Parmakları bana doğru bastırıyor. Dizlerim titreyene, sırtım dikleşene ve nefesim sığlaşana kadar hızla hareket ediyor. "Bunun adı ne?" diye soruyorum.

"Eski moda bir parmak sikişi, Ruby." O gülüyor, ben de gülüyorum. "Bu duyduğum en pis şey."

"Ama hoşuna gidiyor, değil mi?" diyor, eli hareketsizleşiyor. Şiddetle başımı sallıyorum. "Neden durdun?"

Sırıttıyor, gülümsemesi o kadar yakışıklı, o kadar çekici ki kolumu başımın üzerine atıyorum, ağzı tekrar amımı öperken gülüyorum.

"Ve buna senin üzerine inmek deniyor," diyor ve her adımda beni bilgilendiriyor. Bu güçlendirici ve bana söylediği için memnunum. "Ve buna klitorisini emmek denir."

O kadar yoğun bir zevk yumrusunu emerken gözlerim açılıyor, çarşafı daha sıkı kavıyorum ve hayatımda inlemeyi hayal ettiğimden daha yüksek sesle inlemeye başlıyorum. "Oh, oh, Rang - oh Rang - oh! Oh!"

Dili hızla üzerimde geziniyor, sonra parmakları tekrar deliğime bastırıyor ve daha önce ıslak olan şey şimdi sırlıklam oluyor. Fıskırıyor. Eli amımın üzerinde hızlı, daha hızlı, daha hızlı hareket ederken vücudum ikiye bölünmüş gibi hissediyor, vücudumu mümkün olduğunu anlamadığım bir şekilde boşaltırken inlemelerim çığlıklara dönüşüyor.

"Bu bir orgazm, Ruby. Bu senin küçük şirin amcığının tatmin olduğunu söylemesi."

Sözleri şok edici... ve keyif verici.

Nefesimi tutmak için bir an duruyorum, battaniyesinin sırlıklam olduğunu fark ediyorum, tenim çok sıcak. "Peki," diyorum dudaklarımı yalayarak ve onu kendime doğru çekerek, o inanılmaz tatlı dudakları tekrar öpmek isteyerek. "Tatmin olan tek kişi ben olsaydım bu adil olmazdı, değil mi? Öğret bana, Ranger. Bu iyiliğe nasıl karşılık verebilirim?"

Hayatımda tattığım her şeyden daha tatlı. Ağzımı onun damlayan, daracık deliğinin üzerinde gezdirirken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor. Her santimini tadarken zevkle kıvranmasını seviyorum.

Ağzıma, ellerime sertçe boşaldığında artık geri dönüş yok. Dudakları ayrıldığında ve onu tatmin ettiğim gibi beni nasıl tatmin edeceğini göstermemi istediğinde, sikim sertleşerek çelik bir çubuk haline geliyor.

"Senin için ne kadar sert olduğumu hissediyor musun?" Ona soruyorum. Beni şefkatle okşuyor. "Bunu sana ben mi yaptım?"

Başımı sallıyorum. "Evet, sen. Tanrım, Ruby, bana çılgınca şeyler düşündürüyorsun. Ve daha sevişmedik bile."

"Ne tür şeyler?" diye soruyor, eli hareketsizleşiyor.

Bir elimi sakalının üzerinde gezdiriyorum, diğer elimle de dolgun göğüslerini okşuyorum. "Seni fırtınaya yakalanmak üzereyken bulmamın tesadüf olmadığını düşündürüyorsun bana."

Yağmur teneke çatıya düşüyor, hayatımızın gecesine fon müziği yapıyor. Yağmaya devam etmesini istiyorum, bizi saran bir battaniye gibi, geçmişimizi, hatalarımızı yıkasın, yeni bir başlangıç sunsun. Temiz bir sayfa.

"Sana ihtiyacım var, Ruby." Şu anda konuşan sadece sikim değil, kalbim de.

Anlamış gibi görünüyor çünkü kollarını boynuma doluyor. Dersimiz unutuldu çünkü şu anda öğretecek gibi hissetmiyorum. Sadece öğrenmek istiyorum - onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek. O da bunu hissediyor. Öyle olduğunu biliyorum. Üzerine eğildim, masum göğüslerini emdim, küçük bedenini kollarımın arasına aldım, kalın sikim vücudumu sararken bacakları vücuduma dolandı

tatlı, kremli bakire amcığının içinde rahatlıyor. O kadar sıkı, o kadar naif ki, sikim arzudan güm güm atıyor, içine sertçe boşalmam gerekiyor. İsteğim tekti: Onu kendiminmiş gibi işaretlemeliyim.

"Oh, Rang," diye inliyor ben onu doldurmaya başladığımda. "Durma, lütfen. Asla ama asla durma."

"Acıyor mu bebeğim?" Ona acı çektirmek istemediğim için soruyorum.

"Hayır," diye fısıldıyor onu kendime doğru çekerken. "Düşündüğün gibi acıtmıyor... İyi hissettiren bir şekilde acıtıyor, ihtiyacım olan bir şekilde."

"Benim de buna ihtiyacım var," diyorum ona, sikim onun sıcaklığında zonklıyor. O kadar sıkı, o kadar masum ve ne istediğinden o kadar emin ki.

Kendimi tutmuyorum. Bu ilk seferin her anının güzel olmasını sağlamak için acele etmiyorum. Bu geceyi hayatının sonuna kadar hatırlamasını istiyorum. Yumuşak ve yavaş, tatlı ve ateşli olarak hatırlamasını istiyorum.

İkimizin de içinde yükselen derin zevkin sahte olamayacağını, uydurulamayacağını bilerek, dayanılmaz derecede yavaş bir şekilde ona nabız atmamı seviyor. Gerçeğin sahtesini yapamazsın ve bu gerçek. O kadar gerçek ki, sikim onun küçük tatlı amcığının derinliklerinde öyle bir patlıyor ki, biz boşalırken o benim adımları haykırıyor. Vücudu etrafımı sararken, yemin ederim ki can havliyle bana tutunuyor. Birbirimizin içinde boğuluyoruz. Sanki denizde kaybolmuşuz, ama sonra birbirimizin kollarında bulunuyoruz.

Gitmesine izin
vermeyeceğim

. Asla.

Ve amcığı kalın, süt gibi tohumlarımla dolduğunda nefesini tutarak gülüyor, sayıklıyor. Mutluydu. Bana bakıyor, hem tatmin olmuş hem de uykulu. Memnun.

"Bu inanılmazdı," diyorum ona, eğilip onu tekrar öpüyorum, kendime engel olamıyorum. Bütün gece ona sarılmak istiyorum - gitmesine izin vermeyeceğim.

Anlıyor gibi görünüyor. Uyku bir cevap isteyene kadar öpüşüyoruz ve böylece yan dönüyoruz. Onu sıkıca kaşıklıyorum, ellerimizi tutuyoruz, vücudu benimkine sokuluyor ve onu içime çekiyorum. Bir yaz yağmuru gibi kokuyor, en sevdiğim naneli şampuan gibi. Bir kadın gibi kokuyor. Benim kadını gibi. Benim kadını.

Geçmişini bile bilmediğim bir kadınla kuracağım geleceği hayal ederek uykuya dalıyorum.

Kollarıma giren, kalbime yaslanmış uyuyan bu kırılgan yabancıyla bir hayat düşünüyorum.

Pencereden giren parlak güneş ışığına uyandık. Elimi sakalımın üzerinde gezdirip saate bakıyorum. Gözlerim açılıyor. Vay anasını. Saat dokuzu geçiyor. Ne kadar uyuduğumuzu hesaplıyorum... sekiz saatten fazla. Düz.

Yıllardır olmadığım kadar dinlenmişim.

Neredeyse hiç uyumam. Genelde birkaç saat uyursam şanslıyım. Savaş bölgesine gittiğimden beri, uyanmadan uzun süre uyuyamıyorum. Hatırlıyorum. En azından çoğunu atlattım - yani bazı şeyleri asla unutamazsınız - ama uzun zamandır olmadığım kadar güçlüyüm. Heartlands MC'deki kardeşlerimin olması buna yardımcı oluyor. Bir bunalıma girdiğimde, kafamı boşaltmak için uzun bir yolculuğa çıkarak beni bundan kurtarmayı biliyorlar. Her seferinde işe yarıyor.

Ama uykusuzluk beni mahvediyor. Dün geceye kadar.

Ruby usulca horluyor ve ben gülümsüyorum, uyurkenki görüntüsüne bayılıyorum. Çok huzurluydu.

Yataktan kalktım, bir pencere açmam gerekiyordu - yazın sıcak acımasızdır ve bir çift şort giydim. Pencereyi açarken dışarı bakıyorum. Arabaların çoğu gitmiş - bisikletler de öyle. Geriye kalanların dün gece çok fazla içki içen ve son çağrı üzerine evlerine taksiyle götürülen partililer olduğunu tecrübelerimden biliyorum.

Ruby ve ben tüm bunları uyuyarak izledik - ve dün gecenin geçen hafta sonundan ne kadar farklı olduğunu, biri mola verdiği yerde barda içki doldurduğumu, işi bittiğinde aşçıya yardım ettiğimi ve genel olarak her şeye göz kulak olduğumu düşündüm. Sabah dörde kadar ayakta idim.

Ruby kıpırdanıyor gibi görünüyordu, ben de mümkün olduğunca sessiz hareket ederek bir fincan kahve yaptım. Bir karton yumurta çıkardım, çırtım ve pişirdim. Tost yapıyorum. Ruby'ye yatakta kahvaltı hazırlıyorum. Bir kurabiye tepsi buluyorum ve onu tepsi olarak kullanıp yiyecek tabaklarını yatağa taşıyorum.

"Hey," diyor yatakta doğrulup göğsünü çarşafı kapatarak ve gülümseyerek. "Şunlara bak. Sen de yemek yapıyor musun?"

Sırıyorum. "Yani başka yeteneklerim olduğunu mu söylüyorsun?"

Kahve fincanına uzanırken etrafını saran çarşaf hafifçe düşüyor. Ağzına götürürken gülümsüyor. "Aklıma gelen birkaç yeteneğin daha olduğunu söyleyebilirim."

Onunla birlikte yatağa giriyorum, kurabiye tabakası aramızda duruyor ve ona yumuşak bir öpücük veriyorum. "Horladığını biliyor musun?"

Yanakları pembeleşti. "Lydia bana hep bunu hatırlatırdı."

"Kim o?"

Yumuşakça gülümseyerek bir dilim tost alıyor. "Kız kardeşim. Benden beş yaş küçük - en iyi arkadaşım ve dünyadaki en tatlı şey."

"Senden daha mı tatlı?"

Ruby dudaklarını büktü. "Aslında o da aynı derecede tatlı ve alıngan. Hâlâ büyüyor, kim olduğunu bulmaya çalışıyor."

"Ya sen Ruby, sen kim olduğunu biliyor musun?"

Ruby tostunu bıraktı. "Slider'la evlenmenin bir seçenek olmadığını bilecek kadar biliyordum."

"Baban gerçekten de sevmediğin bir adamla evlenmen için sana tuzak mı kurdu?"

Başını sallıyor. "Evlenmem karşılığında babamın kilisesine yüklü bir çek verecekti. Babam beni satmaya hazırdı aslında. Beni, kızını."

"Annen tüm bunların neresinde?"

"Kız kardeşimi doğururken öldü." Ruby açık pencereden dışarı bakarak kahvesini yudumluyor. "Peki ya ailen? Onlar nerede?"

"Ailem tarih oldu. Babam ben doğmadan önce gitmiş, annem hayatı boyunca bağımlılıkla savaşmış, ta ki bağımlılık savaşı kazanana kadar. O zamanlar on sekiz yaşındaydım, onu kaybettiğim için üzgündüm ve bu yüzden orduya gittim. Komando oldum ve sekiz yıl boyunca askerlik yaptım."

"Neden ayrıldın?"

Kahvemi almadan önce elimi sakalımın üzerinde gezdirdim. "Birliğim cehennemini yaşadı. Felluce'deydik ve ortalık karıştı. Bazıları başaramadı. Lanet olası kollarımda öldüler. Ben de vuruldum" diyorum, elini omzumdaki yara izine bastırarak. "Ama sağ çıkmayı başardım, sonra onurlu bir şekilde terhis oldum."

Ruby parmaklarını yara izimin üzerinde gezdiriyor. "Çok şey yaşadın," diye fısıldıyor. "Yine de buradasın, hâlâ ayaktasın."

"Şu anda ayakta değiliz." Tepsiyi alıp yere koyuyorum, sonra Ruby'yi kucağıma çekip usulca öpüyorum, beni okşamaya başlayınca sikim bayılıyor, ikimizi de uyandırıyor. Ağzını sikime daldırıyor, dudaklarını açıyor ve tatlı dilini sikimin üzerinde gezdiriyor.

"Bu iyi mi?" diye soruyor usulca, gözleri nemli, kremsi kığı önümde diz çökerken kalkmış.

"Lanet olası mükemmellik," diye homurdanıyorum beni ihtiyacım olan şekilde emmeye başladığında. Onun beni memnun etmek için duyduğu masum özlemi seviyorum ve sikim gerçek duygularını saklamıyor. Kızım için çok sert ve azgınım ve başını aşağı yukarı sallarken, nasıl hissettiğimi inkar edemem.

O benim.

Ellerim kıcının üzerinde geziniyor ve sonra gülümsüyorum, küçük amının neyi seveceğini biliyorum. Dizini kaldırıp gövdemin üzerinden geçiriyorum, böylece beni sırt üstü yatırıyor. Kendimi yatağa bırakıp kıcını ağzıma çekiyorum ve tatlı deliğini istediği şekilde emmeye başlıyorum.

Beni aşağı yukarı yalarken inliyor, sikimi derinlemesine yalarken taşaklarımı okşuyor, sakalım onu güzelce gıdıklayana kadar amını yalıyorum. Parmaklarımı yanaklarına sokarken sulu kıvrımları ağlıyor, bebeğimin yüzünü son yemeğimmiş gibi beceriyorum.

"Ohh, ohh, ohhhh." Pembe ağzına kurdeleler halinde boşalırken sertçe emiyor, o beni emerken sikim kaya gibi sertleşiyor, ağzıma damlarken tohumlarım boğazından aşağı kayıyor.

Nefes nefese, bana doğru dönüyor, boğucu bir surat ifadesiyle bana bakıyor. "Tadın tuzlu krema gibi."

Bir kaşımı kaldırıyorum, göğüsleri dolgun, kabarık ve olgun. "Ve?" Benim sikim de onların üzerine boşalmak istiyor. Ama benim tatlı kızım böyle kirli bir sikişe hazır değil. En azından henüz değil.

"Seni ağzıma almanın verdiği hissi sevdim," diyor nefes nefese, göğsümden ağzıma doğru bir çizgi çizerek. Elini tutuyorum, parmağını emiyorum, gözlerimiz kilitleniyor. Tanrım, her lanet güne böyle başlamak mümkün mü?

"Buraya gel bebeğim," diyorum, ona daha yakın olmak istiyorum. Onu tekrar doldurmaya ihtiyacım var. Onu kucağıma oturttum ve kalın sikime gömülürken bacaklarını etrafıma sardı, onu güzelce ve iyice doldururken inlemeleri yükseliyordu.

"Oh Rang," diye inliyor. "Çok iyi hissettiriyor," diye kulağıma nefes veriyor.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, onu arkamda tutuyorum, büyük, kabarık göğüsleri göğsüme bastırıyor ve tatlı amcığı sıcak ve ıslak. Kucağımda lanet olası bir tavşan gibi zıplıyor ve sikim zonkluyor, serbest kalmaya hazır.

"Siktir, bebeğim," diye inliyorum tırnaklarını sırtıma geçirirken, orgazmı teninin üzerinde akıyor. "Oh, evet siktir." Birlikte boşalıyoruz ve bitirdiğimizde onu tekrar öpüyorum, şimdi daha derin. Sonunda kucağımdan iniyor ve yatağa doğru eğiliyor. "Ne oldu?"

"Sanırım şimdi o yumurtalara ihtiyacım var. Resmen iştahım açıldı."

Kıkırdarak tepsiyi yatağa geri getiriyorum. Tam o sırada kapı gürültüyle çalındı.

Gözleri açıldı, yüzünde korku okunuyordu.

"Ranger," diye sesleniyor kapının diğer tarafından. "Acil bir durum var!"

Ranger kapıya doğru yürürken KORKU tenimi sarıyor. Çarşafı üzerime çekip kendimi kötü bir şeye hazırlıyorum.

Ama Ranger kapıyı açtığı anda, kapıdaki adam sert bir şekilde duruyor. Ranger'a söylemek üzere olduğu şey her neyse onu mutlu etmeyecek. "Konu nedir, Killian?" diye sorar Ranger.

Kollarında ve boynunda dövme olan adam başını sallayarak ona bakıyor. "Garajın çatısı kırıldı. Sanırım yağmur suyu çok ağırdı."

"Kahretsin," diyor Ranger, botlarını tutarak. Bana dönüp bakıyor. "Geri döneceğim, tamam mı? Otoparkın diğer tarafındaki garaja gidiyorum."

"Tamam," diyorum, o giderken başımı sallıyorum. O gider gitmez yataktan kalkıyorum ve kurabiye tepsisini mutfak masasına taşıyorum, çarşafı üzerime sarıyorum. İkinci bir fincan kahve doldurup pencereden dışarı bakıyorum ve Ranger ile Killian'ın garaja gidişini izliyorum.

Orada zaten birkaç adam var, garajdan motosikletleri ve diğer ekipmanları çekiyorlar. Ama burası daha çok bir tamirci dükkânı - üstündeki tabelada HEARTLANDS GARAGE yazıyor.

Adamlar hemen işe koyuluyor, büyük garaj kapılarını açıyor ve suyu dışarı çıkarmaya çalışıyorlar. Çatıyı yamamak için muşamba kullanıyorlar - daha büyük bir sorun için kısa vadeli bir çözüm olduğunu tahmin ediyorum. Ama hep birlikte çalışıyorlar ve bir grup erkeğin ortak bir amaç için çalışmasında iç açıcı bir şey var.

Kendim de işe yaramak isteyerek mavi sundress elbisemi giyiyorum - bu sefer sütyenimi ve külotumu giyiyorum - ve sandaletlerimi giyiyorum. Dolapta bir çarşaf takımı bulup yatağı temizliyorum, sonra kahvaltıdan kalan bulaşıkları yıkıyorum, stüdyoyu topluyorum ve uzun saçlarımı örüyorum, bileğimde bir saç bağı olduğuna şükrediyorum çünkü aslında sahip olduğum tek şey o. Diğer her şey dün alevler içinde kaldı.

Komodinin üzerinde duran Ranger'ın cep telefonuna bakıyorum, içimden kız kardeşimi aramak geliyor ama şifresini bilmiyorum. Ayrıca, onun endişelenmesini istemiyorum. Mümkün olduğunca uzun süre umuda tutunmasını istiyorum. İkimiz için bir plan yapmadan önce onu aramamın ona bir faydası olmaz. Ayrıca, babam çok kolay cevap verebilir ve cep telefonlarını takip etmenin ne kadar kolay olduğunu bilmiyorum. Ama en son isteyeceğim şey Slider'ın buraya gelip beni eve gitmeye zorlaması.

Bunu düşünmek bile kalbimi çarpıtıyor - ve temiz havaya ihtiyacım var. Bu yüzden daireden çıkıyorum ve adamların yaptığı işi yakından görmek için otoparka doğru yürüyorum.

Ranger'ın dün gece barda konuştuğu adamlar bana başlarıyla selam veriyor ve içlerinden biri ona bağıyor. "Kadının burada."

Bu sözler kalbimde bir kıpırdanma başlatıyor ve onun kadını olma düşüncesiyle gurur duymaktan kendimi alamıyorum.

Ranger koşarak yanıma geliyor ve beni kollarıyla sarıyor. "Hey, güzelim." Ona gülümsüyorum. "Her şey yolunda mı?"

Başını sallayıp beni öpüyor, dünyada bizi kimin gördüğünü umursamıyor. Sanki hak iddia ediyor, kendi bölgesini belirliyor ve tüm vücudum duygularla kabarıyor. Hayatımda hiç bu kadar iyi, bu kadar görülmüş, bu kadar istenmiş hissetmemiştim.

"Evet, inşaat ekibi olan bir arkadaşım var. Deliği yamamak için daha sonra gelecekler. Garajdaki suyu boşaltmak için de sileceklerimiz ve paspaslarımız var. Ne dağınıklık ama, değil mi?" Olay yerini inceliyoruz ve otoparkta en az bir düzine motosiklet, tekerlekli büyük alet kutuları ve garajdan sürüklenebilecek her şey güneşte kuruyor.

"Neyse ki oradaki eşyaların yüzde 90'ı metal." Başımı salladım. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Bara gidip aşçı T-Bone'un yardıma ihtiyacı olup olmadığını sorabilirsin. Herkes için kahvaltı hazırlıyor."

Alt dudağımı ısırarak, oraya girerken ne kadar gergin olduğuma ihanet ediyorum. Ranger fark etmiş olmalı. "İyi olacaksın. Göründüğünden daha iyi biri - söz veriyorum."

Sonra popomu okşuyor ve beni yoluma gönderiyor. Omzumun üzerinden geriye bakıyorum ve gülümsüyorum. Beni yürürken izliyor.

Mutfığa girdiğimde T-Bone bana kocaman gülümsüyor, yanında birkaç kadın daha var. "Ranger beni yardım etmem için gönderdi," diye anons ediyorum. "Ben Ruby."

"Ben Stella," diyor uzun siyah saçlı bir kadın.

Kıvrık kahverengi saçlı bir kadın tokalaşmam için elini uzatıyor. "Ben de Roxanne. Burada barmenlik yapıyoruz. MC'den geliyoruz."

Kaşlarımı çattım. "MC mi?"

Stella ve Roxanne bakiştılar. "Evet, tatlım, Heartlands Motosiklet Kulübü mü? Senin Ranger'ın birlikte sürdüğü ekip mi?"

Başımı sallıyorum, arayı kapatmaya çalışıyorum. "Doğrusu, MC'ler hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Ranger'la daha dün gece tanıştım."

"Ranger Yol Kaptanı," diyor Stella. "Yani tüm koşuları o organize ediyor."

"Anlıyorum," diyorum yavaşça, kabul ederek. "Bunun organize bir kulüp olduğunu fark etmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, biraz boyumu aştığını hissediyorum."

T-Bone homurdanıyor. "Kulağa olduğundan daha havalı geliyor. Aslında sadece kaba saba ve kabadayı bir grup adam."

"Hey," diye kaşlarını çatır Roxanne. "Bu doğru değil. Troy bizi temizliyor."

Stella gülüyor. "O zaman hâlâ buralarda ne yapıyorsun?" Kadınlar gülüyor ve benim gözlerim açılıyor, şakalarına katılmıyorum.

T-Bone çırpınışı hissetmiş olmalı ki bana bir paket domuz pastırması uzatıyor. "Domuz eti nasıl kızartılır biliyor musun?"

"Bu benim halledebileceğim bir şey." Barlar ve bisikletler hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama yemek yapmayı biliyorum. T-Bone bunu fark ediyor ve çok geçmeden krepleri çevirmeye, düzinelerce yumurtayı çırpmaya başlıyoruz ve tüm mutfak domuz pastırması kokuyor.

Kahvaltı bittiğinde bana bir fincan kahve uzatarak "Şu haline bak," diyor. "Bence buraya çok iyi uyum sağlayacaksın."

Stella ve Roxanne kaşlarını kaldırıyorlar. T-Bone bunu fark ediyor ve gülüyor. "Geçen yıl boyunca Ranger'a pençelerini batırmak istedin diye kıskançlık yapma."

Stella gülüyor ve bir sürahi Bloody Marys karıştırırken omuz silkiyor. "Yeterince adil. Sanırım en iyi kız kazandı."

"Oh, ben hiçbir şey kazanmadım. Sadece onunla tanıştım."

Bu kez g len Roxanne oldu. "Tatlım, Ranger onu tanıdığım süre boyunca bir kez bile bir kızı yatağı atmadı. Seninle yattıysa, kalbini kazanmışsın demektir, inan bana."

Tam o sırada dışarıdan gelen adamlar içeri giriyor, yüksek sesle konuşuyor, çok erken olduğı için homurdanıyor, sonra T-Bone ve ben birlikte ittiğimiz bar masalarına yemek tabakları taşırken sırtıyorlar. Biralar dolduruluyor, kahve servis ediliyor ve hepimiz oturuyoruz. Pazar sabahı olduğunun farkındayım. Ama kimse başını eğmiyor. Kimse dua etmiyor.

Bunun yerine, adamlar yemeğe dalıyor ve Ranger elini sırtıma koyup yardım ettiğim için teşekkür ederken, bu anın tüm hayatım boyunca dua ettiğim şey olduğunu fark ediyorum.

SONRAKİ BİRKAÇ gün bulanık geçti. Kötü bir bulanıklık değil, iyi bir bulanıklık. Ruby ve ben birbirimizi her düzeyde tanıdıkça ilklerin bulanıklığı. Ben kendimi bisikletimin altına indirirken o bana anahtarları uzatıyor. Kendisine kıyafet alması için onu alışveriş merkezine götürdüğümde soyunma odasının dışında duruyorum. Duşta, mutfak masasında, yerde sevişiyoruz. Dudaklarımız şişene kadar öpüşüyoruz ve dizleri yanana kadar sevişiyoruz.

Tam bir mutluluk.

Dördüncü gün uyandığımızda, uzun bir gezintiye çıkmak isteyip istemediğini soruyorum.

"Kulağa harika geliyor." Çok geçmeden sandviç ve cipsle dolu bir sırt çantası aldı ve yola çıktık. Üzerinde küçük bir güneş elbisesi var, bu kısa ve pembe ve külot giymediğini biliyorum.

Nereden mi biliyorum? Evimden çıkmadan önce kız arkadaşım beni kızdırmak için elbisesinin eteğini kaldırdı.

Ona bunun adil olmadığını söyledim ve o da bisikletimin arkasına binerken amının çıplak olmasını istediğini söyledi. "Titreşimler beni azdırıyor ve çok ıslatıyor, Ranger."

Kulağına homurdandım, sevimli kıcını sıktım ve yola çıktık.

Güneş üzerimizde parlıyordu ve hafif esinti mükemmel bir merhemdi. Hollow Oak Hill'den indiğimizde, önümüzde bir vadi uzanıyor ve büyük bir göl havzada ıslıl ıslıl parlıyor. Ruby sırtımı sıkıyor. "Çok güzel," diye nefes alıyor.

"Bu Hollow Gölü," diyorum ona. "Kristal berraklığında bir su."

Bisikletten indiğimizde bacaklarımızı esnetmek iyi geliyor ve suya sarkan büyük bir söğüt ağacının olduğu تنها bir yer buluyoruz. "Bu bir ip mi?" diye soruyor, bir ağaç dalını göstererek.

Sırıyorum, gömleğimi çıkarıp botlarımı tekmelemeye başladım bile. "Öyle görünüyor. Atlamak ister misin?"

Gülüyor. "Takım elbise almamıştım."

Etrafıma bakıyorum, görünürde kimse yok. "Hiç çıplak dalış yaptınız mı, Bayan Ruby?"

Ellerini kalçalarına koyuyor. "Ne düşünüyorsun, Ranger?"

Gülüyorum, onu yerden kaldırıp etrafımda sallıyorum. "Bence bu kıyafetlerden kurtulmak için can atıyorsun."

Dudaklarını yalıyor. "Bence beni kötü etkiliyorsun," diyor elbisesinin eteklerini kaldırırken gülümseyerek.

"Dün gece bağırdığın şey bu değildi."

Yüksek sesle gülüyor. Ve ben de öyle. Kızım dün gece o kadar sert ve yüksek sesle boşalıyordu ki yatak kırıldı. Kelimenin tam anlamıyla - yatak başlığı arkadan çıktı.

"Tamam, belki de daha önce keşfedilmemiş yaramaz bir çizgim var."

Elbisesinin çimlere düşmesine izin veriyor ve ben de kızımı kollarıma çekiyorum. Tanrım, teni çok sıcak ve öpülesi. Ama ben onun her santimini keşfedemeden zıplayarak uzaklaşıyor, çimlerin üzerinden söğüt ağacına doğru ilerliyor.

"Dikkat et," diye arkasından seslendim ama o sadece güldü.

"Korunaklı bir yerde büyümüş olabilirim ama ağaçlara tırmanmamıza izin verilirdi." İpi tutuyor ve berrak göl suyunun üzerinde sallanıyor. O yükseldikçe kalbim daha hızlı atıyor - ama sonra bırakıyor ve bir çarpıntıyla göle düşüyor.

Başını kaldırdığında gülüyordu, gözleri su kadar parlaktı ve beni suya girmeye çağırıyordu.

Onu takip ediyorum ve ipi yakalayıp suya doğru sallanıyorum. Suyun soğukluğu ilk başta şok etkisi yaratıyor ama sonra vücudum alışıyor ve yaz güneşiyle olan zıtlığın tadını çıkarıyor.

Ona doğru yüzüyorum ve o da vücudunu benimkine sarıyor. Ayaklarım yere değiyor ve yanaklarını, burnunu öpüyorum. O gülüyor, ben de gülüyorum. "Hiç bu kadar özgür hissettiğimi sanmıyorum," diyorum ona. "Beni çok canlı hissettiriyorsun Ruby."

Kirpikleri dalgalanıyor, çilli yanakları tertemiz yıkıyor. "Sanki tüm hayatım boyunca seni beklemişim gibi."

"Artık ben varım," diyorum

ona. "Bunun gerçek olduğunu

mu düşünüyorsun?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. "Evet, öyle düşünüyorum. Seni seviyorum Ruby."

Onun da karşılık vermemesi beni şaşırttı. Onun için, bizim için ne hissettiğime dair aklımda hiçbir şüphe yok. Ama onun tereddütü, başa çıkmaya hazır olduğumdan daha fazlasını söylüyor.

"Hissetmiyor musun?" Bastırıyorum.

"Hissediyorum... Sadece..." Kollarını bana daha sıkı sarıyor. "Kilisede büyümüş olabilirim ama sonsuzluğa pek inancım yok. Aşka da."

"Bize inancın var mı?"

Yutkunuyor. "Diğer ayakkabı düşecekmiş gibi hissediyorum, Ranger. Uyanacağım ve sen gitmiş olacaksın."

Gerginleşiyorum, su soğuyor. "Ordudaki görevimi tamamladıktan sonra en sevdiğim barın müdür aradığını duyunca işi kabul ettim. Kısa bir süre sonra Heartlands MC'ye katıldım. Bir yıldır buradayım ve arkama bakmadım. Hiçbir yere gitmiyorum. Asıl soru, sen gidiyor musun?"

Kollarımdan kurtulup başını suyun altına daldırıyor ve hava almak için tekrar yukarı çıktığında gözlerinin korkuyla dolu olduğunu görüyorum. "Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olmasından korkuyorum. Senin gerçek olamayacak kadar iyi olmandan, Ranger."

Tekrar yüzüp uzaklaşmadan önce elini tutuyorum. "Seni seviyorum Ruby. Bize inan."

"İstiyorum," diyor elini göğsümde gezdirerek. "Ama gerçek adını bile bilmiyorum. Gelecekle ilgili planlarını bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum."

"Bu doğru değil," diyorum ona. "Korktuğun için bunu küçümseme."

Kollarını boynuma doluyor ve onu yukarı kaldırıyorum, bacakları da bana sarılıyor. Onu sudan çıkarıyorum ve getirdiğimiz battaniyenin üzerine yatırıyorum. Üzerine eğilip çıplak tenini, göğüslerinin yükselip alçalışını, göbek deliğini, kremsi kalçalarını ezberliyorum. "Sen hayatıma girmeden önce, yıllardır tam bir gece bile uyumamıştım. Gördüğüm şeyler, yaptığım şeyler peşimi bırakmıyordu. Sonra sen geldin ve dinlenebildim. Senin kollarında, Ruby, huzur buldum. Seni seviyorum. Ve bunu geri söylemene gerek yok. Ama bunun gerçek olduğunu bilmelisin."

Beni kendine doğru çekerek yutkundu. "Senden önce, senin gibi erkeklerin var olduğunu düşünmüyordum... inanmıyordum." Gözlerinden yaşlar süzülüyor.

"Ben gerçeğim Ruby. Ve seninim."

Beni sevdiğini söylemiyor, bana sonsuza kadar söz vermiyor. Ama beni derinden, sertçe öpüyor. Beni kendine çekiyor, bacaklarını açıyor ve bana verebileceklerini sunuyor. Belki tüm kalbini değil ama bir parçasını. Ben de onu kollarımı açarak kabul ediyorum.

Ruby'yle hak ettiği şekilde, arzuladığı şekilde, bildiğim tek şekilde sevişiyorum - tüm benliğimle.

Sikim onun için sertleşti ve onun daracık küçük amcığını hafifçe açtım, parmaklarım güzel ve sulu, benim için hazır olana kadar onun tatlılığını açtı. Sırtını dikleştiriyor, büyük göğüsleri zıplıyor, meme uçları gökyüzüne bakıyor. Onları öpüyorum, dişlerimin arasında mükemmel meme uçlarının tadına bakıyorum, onu güzelce parmaklarken sikim arzuyla kuduruyor, klitorisini fiskelediğimde amı zevkle gıcırıyor, inlemeleri tam inlemelere dönüşüyor.

Ağzımı onun açıklığına daldırıyorum, sevgilimin kremini tatmaya ihtiyacım var. Sakalım onu gıcıklıyor ve gülerek başımı amının derinliklerine doğru itiyor. Tanrım, onu yalayıp yutmama bayılıyor. Buna alışsa iyi olur. Çünkü bu değişmeyecek. Asla değişmeyecek. O artık benim ve çok yakında o da bunu benim gibi hissedecek.

Bu gerçek.

"Seni seviyorum," diyorum ona, sikim içine doğru bastırıyor. Nefes nefese kalana kadar onu dolduruyorum.

"Durma" diye yalvarıyor, parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, boynumu, kulaklarımı öpüyor, sanki canı pahasına bana tutunuyor.

Onunla sevişiyorum, ikimiz birlikte geliyoruz, sanki başından beri böyle planlanmış gibi. Belki de öyleydi.

Bitirdiğimizde onu kollarımda tutuyorum, gözlerinde sakladığı her ne varsa arıyorum. Onu yağmura yakalanmış halde buldum ve o tek fırtına acımı dindirmiş gibiydi.

Ama o hâlâ o bulutların arasında. Tam olarak göremediğim bir şeye sarılmış.

Ona sıkıca sarılıyorum, korktuğu her neyse onu kaybetmekten daha çok korktuğumu biliyorum.

Söğüt ağacının altında seviştikten sonra giyiniyoruz, sonra saatlerce uyuyoruz. Günün sıcaklığı bizi çevreliyordu. Ranger'ın kollarında uyanıyorum, ama o hala uyuyor ve ben de suyu izliyorum, onun özgürce söylediği sözleri düşünüyorum - *seni seviyorum*.

Gerçekten sevebilir mi? Gerçek aşk böyle mi işler?

Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum... İlişkiler hakkında bildiğim tek şey babamın kilisesinde model olarak gördüklerim. Sessiz olmaları öğretilen kadınlar, onları parmaklarının altında tutan erkekler... tıpkı babaları gibi erkek olmak için büyüyen oğlanlar. Erkeklerine hizmetkâr olmak için büyüyen kızlar. Dünyanın geri kalanı için modern bir çağ olabilir, ancak babamın kilisesinin geliştiği küçük dünya parçası için topluluk birbirine sıkı sıkıya bağlı ve değerlerini sıkı sıkıya koruyor.

Çok yakın.

Ve babam kiliseye bir kanat daha inşa etmek istedi. Slider bunun için para ödemeye hazırды.

Tanrı'yı bulduğunu iddia ettikten sonra babamın kilisesine gelen bir adamdı. Doğru takımları giyiyor, doğru kutsal yazıları ezberliyordu ama bana bakışını gördüm - sanki beni yiyip bitirmek istiyordu.

Ve Ranger'ın yaptığı gibi hoş bir şekilde değil.

Slider beni koridorlarda köşeye sıkıştırırdı, tam olarak tehdit etmezdi ama nasıl davranmam gerektiği konusunda uyarır, nasıl bir eş istediğini söylerdi. Bana sahip olduğunda, gözünün önünden ayrılmama asla izin vermeyeceğini söylerdi.

Tüylerim diken diken oldu, boğazım kurudu. Lydia da ondan aynı ürkütücü havayı alıyordu - sanki bir şeyler planlıyormuş gibi bize hep biraz fazla uzun bakardı.

Bir şey.

Hatırladıkça titriyorum ve Ranger irkilerek uyanıyor. "Hey, iyi misin?" diye soruyor ve yanağımdan öpüyor.

Ona Slider'dan bahsediyorum, ondan sır saklamak istemiyorum.

"Beni kendi malı gibi gören öyle bir adamla evlenemezdim. Ortağı değil. Şehre gideceğim," diye açıklıyorum Ranger'a. "Ve bir yer ayarladıktan sonra kız kardeşim için geri döneceğim. Onun istikrarlı bir eve, güvenli bir yuvaya ihtiyacı var."

Ranger araya giriyor, "Onu buraya getirebilirsin." Tereddüt ediyorum, boş vaatler istemiyorum.

Gözleri kararıyor. "Gerçekten gidiyor musun?"

"Planımız her zaman şehre gidip Lydia ve benim için bir yer ayarlamaktı."

Ranger kaşlarını çatıyor. "Yani öylece gidecek misin?"

"Şey..." Alt dudağımı ısırdım. "Senin dairende kalamam."

Roxanne geceleri barda çalışıp biraz para kazanabileceğimi söyledi-" "Barda çalışmıyorsun. Çalışamazsın."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne demek yapamam?"

"Yani benim hiçbir kadını orada çalışmıyor."

İnanamayarak başımı sallıyorum. "Cidden bana ne yapıp ne yapamayacağımı mı söylüyorsun?"

"Gerçekten orada çalışmak istiyor musun?"

"Hayır, yemek yapmak, çamaşır yıkamak ve basit bir hayat yaşamak istiyorum ama başka seçeneğim yok. Para kazanmak zorundayım, Ranger. Şehre gitmek zorundayım. Lydia için."

"Hepimizin seçimleri var," diyor soğukkanlılıkla.

"Senin için söylemesi kolay." Ayağa kalkıyorum, battaniyeyi silkeliyorum ve çantayı topluyorum.

"Yani bu kadar mı? Konuşma bitti mi?"

Yutkunuyorum. "Sen de tıpkı onun gibisin. Beni emir verebileceğin biri sanıyorsun."

"Hayır, değilim Ruby. Seni tanıyorum. Barda çalışamazsın çünkü bu seni mutsuz eder-"

"Roxanne için yeterince iyi."

"Ama sen Roxanne değilsin. O motorcularla takılmayı seviyor.

Senden farklı hayalleri var."

Orada durup birbirimize bakıyoruz. Ne istediğini bilmiyorum ve kesinlikle ne vereceğimi de bilmiyorum. Kendimi sıkışmış, boyumu aşmış hissediyorum. Ona Slider hakkında açılmanın bize yardımcı olacağını düşünmüştüm... bunun yerine, hiçbir yere gitmeden durduk.

"Daireme geri dönmek istiyorum," diyorum ona. "Karanlık çökmeden dönmek istiyorum."

Başını salladı, bana kaskımı uzattı. "Seni seviyorum Ruby, ama beni uzaklaştırmanı sevmiyorum."

Cevap vermedim. *Nasıl* cevap vereceğimi bilmiyorum. Korkuyorum. Kaçtığım günden daha çok korkuyorum. Bu kez, otoyolda hızla ilerlerken tutunduğum adamın diğer tüm erkeklerle aynı olmasından korkuyorum. Bana sahip olmak için.

Ride or Die'a döndüğümüzde, stüdyoya gidiyorum ve Ranger bir birayla sakinleşeceğini söylüyor.

Uzun bir gündü ve güneş batalı çok olmuştu. İkimizin de biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu bildiğim için yukarı çıkıp yüzümü yıkıyorum ve kendime gelmeye çalışıyorum.

Bir fincan çay yapıyorum ve dışarısı hala sıcak olmasına rağmen içim üşüyor - iliklerime kadar üşüyorum. Sanki büyük bir hata yapmışım gibi.

Ve papatyadan sadece birkaç yudum aldıktan sonra, içten içe hata yaptığımı anlıyorum. Ranger'ın gerçekten ne söylemesini istediğimi anlamam uzun sürmedi.

Bunu söylemesini istiyordum... *Burada benimle kal. Benimle ol. Lydia'yi alacağız ve bu işi başarabiliriz. Sana yanımda ihtiyacım var.*

Onun yerine bana barmen olamayacağımı söyledi.

Ne istediğimi ve ne elde ettiğimi düşünmek beni deli ediyor. Ona nasıl hissettiğimi, gerçekten ne istediğimi söylemeliyim.

Çünkü gerçekten istediğim şey o. Ve onun da beni isteyip istemediğini bilmeliyim.

Daireden çıkıyorum, adımlarımı ikişer ikişer atıyorum, Ranger'ı uzaklaştırdığım için kendimi azarlarken kalbim çarpıyor. En iyisi yerine en kötüsüne inanmayı seçtiğim için.

Girişte Bulldog'a el sallıyorum. "İyi misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Evet, sadece Ranger'a ihtiyacım var." Beni içeri aldı ve ben de Ranger'ı bulmak için karanlık barın etrafına baktım.

Onun yerine gördüğüm şey beni durdurdu.

Kanımı dondurdu.

Buz gibi.

Birlikte yattığım adamın eski nişanlının sırtını sıvazlamasını ve biraları tokuşturmasını izlerken midem bulanıyor.

Ranger ve Slider eski arkadaşlarmış gibi konuşuyorlardı. Arkadaş.

Trans halindeyim, çıkışa yakın duruyorum, hıçkırıklar kaçma tehdidinde bulunurken ağzımı kapatıyorum.

Bunca zamandır yalan mı söylüyordu? Ranger ve Slider birlikte bir komplonun içinde mi?

Slider telefonunu çıkarıp Ranger'la bir selfie çektiğinde en büyük korkumun doğrulandığını hissediyorum.

"Tebrikler dostum," diyor Ranger. "Yarın evleniyorsun!" Sonra Stella'yı yanına çağırıyor. "Bir şişe Jameson'a ihtiyacımız var. Arkadaşımın bir shot atmalıyız."

Slider hâlâ evleniyor mu? Geri döneceğimi mi sanıyor? Yoksa başka biri mi var?

Midem bulanıyor. Lydia.

"Yaklaşık sekiz saat uzakta yaşıyorum. Uzun bir yolculuk olacak ama yarın oraya vardığımda buna değecek. Gelinim gerçek bir güzellik," dediğini duyuyorum Slider'ın. "Tam olarak yasal değil ama burada yasalar benim gibi erkeklere iyi davranıyor. Ebeveynlerinden biri onay verdiği sürece genç yaşta evlenebiliyorsun."

Daha fazla kalamam. Bunu dinleyemem.

Gitmek zorundayım. Şimdi gitmeliyim.

Gözlerimden yaşlar akarak bardan çıkıyorum ve neredeyse Roxanne'in kollarına düşüyorum.

"Tatlım? Ne oldu?"

Başımı salladım. Bunu kelimelere dökmek istemiyorum. "Neye ihtiyacın var Ruby? Neler oluyor?"

"Eve gitmem gerekiyor." Sesim titriyor. "Kız kardeşim... Kız kardeşimi görmem gerek..."

"Tamam, Ranger'ı getirmemi ister misin?" diye soruyor gözlerimi arayarak. Ama bakışlarına karşılık veremiyorum. Çok yıkılmıştım.

Roxanne'in elini tuttum. "Hayır. Bilmesini istemiyorum. Ona söylemeyeceğine yemin eder misin?"

Beni merdivenlerden daireye kadar takip etti. Kıyafetlerimi bir çantaya tıkıştırmaya başladım, geride ne kaldığını umursamıyordum. Sadece Lydia'yı görmeyi önemişiyordum. Slider pençelerini ona geçirmeden önce onu babamın evinden uzaklaştırmak.

Onunla evlenmekten bahsettiğini biliyorum. Genç olduğu için güvende olacağından emindim. Ama meğer düşündüğümde daha da hasta bir piçmiş. Kız çok genç. Çok masum. Bu hiç adil değil.

"Beni korkutuyorsun, Ruby."

"Sadece taksi için biraz paraya ihtiyacım var. Sana geri ödeyeceğim, söz veriyorum. Aslında, işte," diyorum annemin elmas yüzüğünü sağ yüzük parmağımdan kaydırarak. Bu onun nişan yüzüğüydü ve kaçmadan önce babamın eşyaları arasında bulmuştum. "Bunu rehin ver."

"Onu rehin vermeyeceğim," diyor. Çantasına uzanıp bana lastik bir bantla sarılmış bir tomar para uzattı. "Bu beş yüz dolar. Ama birkaç saat içinde beni arayıp iyi olduğunu söyleyeceğine yemin etsen iyi edersin." Numarasını not ediyor ve avucumun içine bastırıyor. "Ve belki o parayı bir telefon almak için kullanırsın."

"Sana geri ödeyeceğim," diyorum, Stella beni takip ederken merdivenleri ikiye ikiye çıkıyorum. Park yerindeki çok sayıdaki taksiden birine doğru koşuyorum ve arka kapıyı açıyorum. "Ve lütfen Ranger'a söyleme."

"Söz veriyorum Ridge'e söylemeyeceğim. Arayacağına söz verdiğin sürece." "Ridge mi?" Arka koltuğa kayarken yutkunarak soruyorum.

"Evet. Gerçek adı Ridge."

Başımı sallıyorum, bu basit gerçek içime bir yumruk gibi iniyor. Ranger hakkında gerçekten ne biliyordum ki? Ne gerçek adını ne de arkadaşlarını biliyordum. Görmek istediklerim dışında hiçbir şey bilmiyordum.

"Doğru, elbette," dedim, sonra el sallayarak vedalaştım ve kapıyı kapattım.

Taksi şoförüne babamın evinin adresini söyledim, bunun tabutuma çivi çakmak olduğunu biliyordum.

Ama umarım kız kardeşimin hayatını kurtarır.

Elimde viski şişesi, bar taburesinden geriye doğru itiyorum. "Ne dedin sen?" Joe'ya soruyorum, birkaç yıldır görmediğim ordudan eski bir dostum. Onu son gördüğümde çok kötü günler geçiriyordu, komutanıyla başı beladaydı ya da öyle bir şeydi - ama hikâyenin tamamını hiç öğrenemedim. Hayatım boyunca dedikodudan kaçındım ve komando olduğumda da durum farklı değildi.

"Kahretsin dostum, her şey yolunda. O iyi bir kız."

"Sen neden bahsediyorsun? Bir çocukla evlenmekten mi?"

Joe gülüyor, yüzünde sevdiğimden biraz daha uğursuz görünen bir sırıtış var. "Bu anlaşmadan hoşlanmayabilir ama bakire amcığı benimle birlikte olmaktan hoşlanacak.

- " Ben onu taburesinden çekip duvara doğru iterken o da aletini tutuyor.

Herkes bakarken barda kükreme sesleri yükseliyor. Onu duvara yasladım ve geri adım atmıyorum. "Onu kendi rızası dışında seninle evlenmeye mi zorluyorsun?"

Bana karşı mücadele ediyor ama ellerimi gömleğinin yakasına dolayarak onu duvara yapııştırıyorum. "Babası kabul etti. Ve onu kızdırmaması gerektiğini çok iyi biliyor - ablası onu zaten kızdırdıktan sonra olmaz. Onunla yarın evlenecektik ama planlar değişti." Gülüyor. "Ne şanslıyım."

"Abla mı?" Yüzümdeki kan çekiliyor. Bu hikâye son zamanlarda duyduğum başka bir hikâyeye çok benziyor. Ruby'nin hikâyesi. Ruby'nin bahsettiği lakabı düşündükçe kanım donuyor. Kaydırıcı. Joe ordudayken hiç lakap kullanmamıştı ama Slidinsky soyadıyla Slider kesinlikle onun lakabı olabilirdi.

"Slider. Sen Joe Slidinsky'sin." İçimdeki ateş yükseliyor ve bu adamı hemen burada öldürmek istiyorum. Sevdığım kadının canını yaktı, onu yaraladı ve korkuttu ve bunu tekrar yapabileceğini düşünmesine izin vermeyeceğim.

"Dur, nefes alamıyorum," diyor bana tekme atarak. "Yardım edin" diyor, etrafına çılgınca bakarak.

Oğullarım artık burada. Killian, Chain ve Gage. Beni Slider'dan çekiyorlar, ki bu iyi bir şey çünkü kontrolümü kaybetmiş durumdayım. Bu adamı öldürmek istiyorum ve bardaki herkes de bunu biliyor gibi görünüyor.

"Penelerini Lydia'ya geçirmeyeceksin, anladın mı?" Killian ve Gage onu tutarken ona hırlıyorum.

"Lydia'yı tanıyor musun? Nereden tanıyorsun?"

Yumruk atmak, dövüşmek istiyorum ama bunun kimseye faydası olmayacağını biliyorum. "Onun adını ağzına alma, seni pislik."

Kendini beğenmiş bir aptal gibi gülüyor. "Siktir git," diye tükürüyor. "Onun daracık amcığını almamı kısıkanıyorsun sadece."

Daha fazla dayanamıyorum, geri çekiliyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona doğru savruluyorum ve yumruğumu çenesine indiriyorum. Çatırtı tüm barda yankılanıyor ve yemin ederim tüm gözler üzerimde. Umurumda bile değil. Burası benim barım, benim evim. Buraya gelip saygısızlık edemez. Benim gözetimimde olmaz.

"Bu kadar yeter, Ranger," diyor Killian. "Onu buradan çıkaracağız."

Ona ne yapacakları umurumda değil, yeter ki Ruby kollarımda olsun, yeter ki Lydia'yı güvende, burada, tehlikeden uzak tutana kadar oğullarımla birlikte gideyim.

"Ruby'yi görmeliyim, iyi olduğundan emin olmalıyım." Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken kalbim küt küt atıyor, kızımı bulmak, onu kollarıma almak, ona kavgadan nefret ettiğimi söylemek istiyorum. Ona asıl ihtiyacım olan şeyin her zaman burada, yanımda olması olduğunu söyle. Şehre gitmekten bahsettiğinde çok korktum. Korktum. Çünkü beni terk etmesi, yanında ben olmadan bu büyük, vahşi dünyada olması fikri beni çok korkutuyor.

Kendi başının çaresine bakamayacağını düşündüğüm için değil, Slider gibi bir sürü erkek -kuzu postuna bürünmüş kurtlar- olduğu için ve onun incinmesini istemediğim için. Buna dayanamam.

"Ruby," diye sesleniyorum, dairemin kapısını açıyorum... ama burada kimse yok. *O burada değil.* Etrafıma bakarken nabzım hızlanıyor, yanıldığımı, burada, banyoda, battaniyenin altında olduğunu umuyorum... ama hayır. Hiçbir yerde yok. Dairem boş.

Hayır. Bu o l a m a z . Aşağı koştum, fedaimi gördüm. "Slider nerede, az önce yumrukladığım herif?"

"Kahretsin dostum, birkaç arkadaşıyla buradaydı. Fhey onu dövülmüş halde buldu ve gittiler."

Hay sikeyim. Duvarı yumrukluyorum, yumruğum yanıyor ama içimdeki öfke o kadar hızlı yükseliyor ki. "Ruby'yi gördün mü? Herhangi bir yerde?"

Etrafına bakınıyor. "Daha önce Roxanne ile birlikteydi. Onu çağırmamı ister misin?"

Bu gece çalışmıyor ama sanırım Maddox'la garajda." Başımı sallıyorum ve o da koşarak gidiyor.

Yanıma geldiğinde gözleri endişeyle doluydu. "Kahretsin, ne oldu?"

Ruby'nin nerede olduğunu bilip bilmediğini sorarak Slider'ın durumunu açıklıyorum. "Söylememem için bana söz verdirdi."

"Beni dinle," diyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Onu kaybedemem. Onu seviyorum. Anlıyor musun? Ve şimdi başı belada." Kız kardeşini, düğünü anlatıyorum ve Roxy şok olmuş bir halde başını sallıyor.

"Aman Tanrım." Roxanne ağzını kapatıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Doğru şeyi yapmaya çalışıyordum. Senin bilmeni istemedi... Üzgündü ama onu sorgulamayacaktım."

"Bana sadece ne olduğunu anlat," diyorum, sakinliğimi korumak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak.

"Kız kardeşinden bahsetti. Ona yardım etmesi gerektiğini söyledi. Gidip onu alması gerekiyormuş. Ona beş yüz dolar verdim ve güvenli bir yere ulaştığında beni arayacağına söz verdirdim."

"Ne yaptın?" Ellerimi saçlarımda gezdirip nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum.

"İstediyini yapmak onun hakkı Ranger, ama bilseydim gitmesine asla izin vermezdim."

"Siktir." Yumruğumu açık avucuma vurdum. "Nereye gittiğine dair bir fikrin var mı?"

Roxanne başını sallıyor. "Çok üzgünüm."

Onu hangi yolda bulduğumu biliyorum ama babasının kilisesinin adını, hangi kasabada olduğunu hiç sormadım... Sanki gözden uzak, düşük profilli bir yermiş gibi bir izlenim edindim. Slider sekiz saat uzaklıkta yaşadığını söyledi, bu da pek çok yer anlamına gelebilir. Bardan sonraki ilk çıkışın dört yönlü bir otoyol olduğunu düşünürsek, on dakika içinde herhangi bir yöne gidebilir.

"Siktir!" Homurdanıyorum. "Slider için dosyada bir kart var mı? Adresini alma şansım var mı?"

Roxanne başını salladı. "Gidip öğreneyim. Bilgisayarını kullan ve onu internette bulabilir misin bir bak."

Başımı salladım ve kulübe haber vermesini söyledim. Ruby'yi bulmalıyız, ne olursa olsun.

O benim hayatım, aşkım. Ve onu kaybedemem. Şimdi olmaz, bu şekilde olmaz.

Greyhound otobüsünden indiğimde vücudum ağrıyordu. Uykuya dalmadan önce otobüste saatlerce ağladım ama çok zordu. Uyanıp durdum, başımı cama yasladım ve dün gece olan her şeyin bir rüya olması için dua ettim. Korkunç bir kabus.

Ama otobüs son durağına geldiğinde ve Dixieville'de perondan indiğimde, tamamen uyanıktım.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Başka bir taksiye binerek babamın adresini veriyorum ve geleceğimi bekleyeceğim eve doğru yola çıkıyorum.

Şafak erken söküyor. Gökyüzü yeni yükselmeye başlıyor ve saat daha sabahın beşi. Taksi şoförüne beni evden yarım mil uzakta bırakmasını söylüyorum. Tozlu yoldan babamın evine doğru hızla yürüyorum ve Lydia'yla paylaştığımız yatak odasının penceresine erişebilmek için eski bir çim sandalyenin üzerine çıkıyorum. Pencere zaten yarı açıktı - eski evin merkezi havası yoktu, bu yüzden pencereleri açık tutuyor ve yaz aylarında gece gündüz vantilatör çalıştırıyorduk.

Pencereden tırmanıp hayatımın en tanıdık odasına giriyorum. Soluk pembe duvarlar, yıpranmış ahşap zemin, yataklarımızın arasında sarı bir yün halı. Her gece dualarımızı ederken üzerine diz çöktüğümüz halı. Başımızı eğip bir işaret beklerdik. Kurtuluş. Sahip olduğumuz hayattan bir çıkış yolu.

Tatlı kız kardeşimi mışıl mışıl uyurken gördüğümde gözlerim yaşlarla doluyor. Yatak odasının kapısı kapalı ve babamın birkaç saat daha uyanmayacağını biliyorum.

Zamanımız var.

Yatağının önünde diz çöküp elini elime alıyorum ve saçlarını yüzünden çekiyorum. Benim büyüttüğüm, en iyi arkadaşım ve tek sırdaşım olan kız kardeşim.

"Lydia," diye fısıldıyorum. "Hey, ben geldim."

Gözlerini uykulu bir şekilde kırıştıtarak açıyor, önce kafası karışıyor, sonra başını sallıyor, otururken gözyaşları yanaklarına dökülüyor. "Ruby?"

Bir parmağımı dudaklarıma bastırıyorum.

Anlamak için başını sallıyor. Yumuşak sarı saçları yüzüne dökülüyor, sabah ışığı pencereden içeri süzülüyor, parlıyor gibi görünüyor. "Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor, yatağa doğru kayıyor ve yanına sürünmeme izin veriyor.

Olanları olabildiğince çabuk anlatıyorum... arabanın nasıl alev aldığını, Ranger'ın beni nasıl kurtardığını... kendimi ona nasıl teslim ettiğimi.

"Öyle mi yaptın?" Lydia ağzını kapatarak soluk soluğa kaldı. "Onu seviyor musun?" Elimini onunkine bastırarak iç çektim. "Tatlım, sevdiğimi sanıyordum." "Ne oldu? Neden buradasın?"

Slider'ı barda gördüğümü, Ranger'la nasıl arkadaş olduklarını anlatıyorum. Ve Slider'ın evleneceğini söylediğini nasıl duyduğumu. Bugün.

"Bu doğru mu?" diye sordum. "Benim yerime geçmeye zorlanıyor musun?"

Lydia'nın çenesi titriyor, omuzları sarsılıyor ve onu kendime çekerek ağlamasına izin veriyorum. "Babam senin gittiğini, gerçekten gittiğini anladığı anda Slider çok kızdı. Babam hemen ona beni teklif etti - gözünü bile kırpmadan. Slider adamlarıyla iş için Jonesboro'daydı. Yaptıkları her şeyin karanlık olduğunu biliyorum ama babam bunu duymak istemiyor. Slider bu sabah, düğünden hemen önce gelecek."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim," diyorum ona.

"Bunu durdurmanın bir yolu yok, özellikle de Ranger umduğun gibi biri değilse... oraya geri dönemezsin."

"Hayır, ama sen gidebilirsin. Ben kalıp Slider'la evleneceğim, sen de Jonesboro'ya giden bir otobüse binebilirsin. Param var."

"Seni bırakmayacağım." Omzuma yaslanıp ağlıyor. Beni sıkıca tutuyor. "Birbirimizden ayrılmamalıyız."

"O zaman ikimiz de gidelim, hemen şimdi. Kaçabiliriz ve uzaklaşabiliriz Lydia." Lydia tereddüt ediyor ve gözlerinde tanıdık bir korku görüyorum. Sonunda başını salladı.

"Tamam," diyor. "Hadi gidelim. Artık yalnız kalmak istemiyorum."

Sessizce onun için bir çanta hazırlıyoruz ve o hızla giyiniyor. Kedisi Muffins yatağında, ona kocaman bir öpücük vermek için eğiliyor ve bunu yaparken ağlıyor.

Babamızın üst katta yataktan kalktığını duyuyoruz. Ağır ayak sesleri. Nabzım hızlanıyor. Onun ağına tekrar yakalanmayacağım. Acele etmeliyiz.

Otobüs durağının sadece beş mil uzakta olduğunu bilerek, sözsüzce pencereden dışarı tırmanıyoruz. Oraya, ormana doğru koşabilir ve görünmeyebiliriz.

Çakıllı araba yolunda parmak uçlarımızda ilerliyoruz, yoncalarla kaplı arka çayıra doğru hızla ilerlerken ayaklarımız çıtırdıyor. Ama biz ilerlerken Slider'ın büyük siyah kamyoneti yanaşiyor ve bizi görünce sertçe kornaya basıyor.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye bağırarak kamyonetten atlıyor, arkadaşları Lionel ve Jordy de kabinden dışarı fırlıyor. "Buraya geri dönün" diye bağırıyor.

Korkuyla yere çömeliyoruz. "Kaçamayız," diyorum Lydia'nın ellerini tutarak. Keşke birkaç dakika önce gitseydik.

"Sadece beni bırakma," diyor ve kalbim kırılıyor. Günler önce arabayla uzaklaşırken, gitmenin yapılacak en doğru şey olduğunu düşünmüştüm... ama şimdi bunun onun için ne kadar zor olduğunu görünce, onu da yanımda götürmem gerektiğini anlıyorum, babamızın canı cehenneme.

Gözlerim yaşla doldu. Ben de Ranger'ı aynı şekilde mi terk ettim? Ondan açıklamasını istemeden mi? Anlamama yardım etmesini istemeden mi? Hayır... O Slider'la arkadaş - tek başına bu bile bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Öyle değil mi?

Artık bir önemi yok. Çünkü şimdi Slider ve babam Lydia ve bana doğru koşuyorlar, kollarını açmış bize doğru geliyorlar, Slider'ın elinde bir silah var. Gitmemize izin vermeleri için hiçbir şansları yok.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye bağırıyor babam, eli kolumda, beni ayağa kaldırmaya çalışıyor.

"Düğünü kaçırmak istemedin, değil mi?" Slider diyor. Ona şöyle bir bakıyorum. Gözü morarmış, çenesi kanlı. Biri onu iyice hırpalamış. "Birkaç saat içinde evlenecektik. Ama senin bir kaçak olduğunu düşünürsek, şimdi yola çıkabiliriz. Anladığım kadarıyla asıl plana geri döndük, Leroy?"

Babam başını sallar. "Görünüşe göre Ruby tam zamanında eve dönmüş."

Sözleri çok az anlam ifade ediyor ve Lydia histerik. "Neden, baba? Bunu neden yapıyorsun?" diye ağlıyor. "Daha büyük bir kiliseye ihtiyacımız yok. Biz sadece-"

Slider kıkırdıyor ve babam alay ediyor. "Kızlarınız hâlâ bunun kiliseyle ilgili olduğunu mu düşünüyor?" diye soruyor. Slider bize bakıyor. "Babanızın Meksika'da oldukça iyi bir paraya satabileceğim iki bakire gelini var. Gerçi onu Lydia'yı bana vermeye ikna ettiğimde, onu kendim için istediğimi fark ettim. Ne şanslıyım."

Korku içimde yılan gibi kıvrılıyor. "Ne diyor bu?"

Babam saygımızı kaybettiğini biliyor olmalı - zaten hiç kaybetmemişti. "Bana her biriniz için bolca verecek. Bunu es geçemem. Hele ki Dixieville'de bu kadar çok iyi insan varken."

Slider gülüyor. Babama aptalmış gibi bakıyor. "Bana olan binlerce borcunu da unutmayalım."

Babamın gözleri yere düşüyor ve midem bulanıyor. Babam bir din adamı değil... kilisenin örtüsü altında bir şeyler yapıyor... düşünmek istemediğim şeyler.

"Gidelim o zaman," diyor. Lionel ve Jordy'nin elinde koli bandı ve çuval var. "Onlara uyku haplarını ver ve havaalanına gidelim. Çok yakında özel bir jetle Punta Cana'ya doğru yola çıkacağız."

Lydia ve ben göz göze geldik. Eğer planları işe yararsa, birkaç saat içinde uluslararası sulara uçuyor olabiliriz. Bir daha asla görülmek üzere.

Ben gidemem.

Gözlerimi kapatıyorum, kız kardeşimden ayrılmaktan korkuyorum, seks kölesi olarak satılmaktan korkuyorum, Ranger'ı bir daha görememekten korkuyorum.

Jordy'nin omzuna atıldım ve diğer adam Lydia'yı yerden kaldırdı. Bizi çiftlik evine doğru taşıdılar. İkimiz de tekmeliyor ve çığlık atıyorduk. Korkmuştuk. Onlar dikkatsizce tarlayı geçerken gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor. Sabah güneşi yeni doğuyor ve keşke uykuya geri dönebilsem, bunlar olmamış gibi davranabilsem. Ama tarihi yeniden yazamam - sadece ilerleyebilirim, hikayemin böyle bitmemesi için dua edebilirim.

Ve sonra, yağmur yağmaya başladı. Yağmur gökyüzünü yırtıyor, gök gürlüyor, şimşekler çakıyor ve tüm bunların arasında vahşi, pervasız bir gürültü.

Yukarı baktım ve Heartlands MC bize doğru geliyordu. Birlikte at sürüyorlar, bir kardeşlik. Bir aile. Süvariler sıkı bir düzende ilerliyor, motorlarının ağır gümbürtüsü tepeden geliyor.

Gözlerim doluyor ve kalbim umutla doluyor. Ranger benim için geldi. Bizim için.

Lydia ve ben savaşmadan pes etmeyeceğiz.

Ruby'nin babasının nerede yaşadığını bulmak saatler sürdü. Sonunda Joe Slidinsky'nin Facebook'ta paylaştığı bir fotoğraftan bunu anladık. Bir Google araması ve Ruby'nin doğum belgesine erişmek için ödenen bir ücretten sonra babasının tam olarak nerede yaşadığını öğrendik. Dixieville'de.

Buraya gelmek yedi saatimizi aldı, tüm gece boyunca. Yol boyunca korku göğsümü kavrarken kalbim küt küt atıyordu. En kötüsünün gerçek olmasını istemiyordum.

Slider kaçtığı için kendimden başka kimseye kızmamaya çalıştım. Etrafta kalsaydı onu öldürebilirdim ve cezasını çekmesini istesem bile ellerimin kana bulanmasını istemiyorum.

Beyaz çiftlik evi görüldüğünde Heartlands MC toplanıyor. Sevdiğim kadına doğru at sürerken erkekler bir araya geliyor.

Aşkın gözlerimin önünde gerçekleştiğini gördüm. Çünkü benim başıma geldi. Neyin mümkün olduğunu biliyorum. Ve böyle bir aşkın savaşıma değer olduğunu biliyorum. Ruby uğruna savaşıma değer, o öyle düşünmese bile.

Ve şimdi, çiftlik evine doğru ilerlerken, bir sorun olduğunu biliyorum. Uzaktan bağırışlar geliyor. İki adamın omuzlarına asılmış iki kadın görüyorum ve en az bir silah havaya kalkmış durumda.

Ellerimle işaret ederek Killian'a yerel polisleri aramasını söylüyorum. Yaklaşıyoruz, ama temkinli. Buraya kızlar için geldik, lanet olası bir katliam için değil.

Motorlarımızdan indiğimizde verandadaki adamlar bize dönüyor. Yüreğimizde haklı bir öfkeyle onlara yaklaşıyoruz.

İşte oradaydı.

Ruby. Tam orada.

Ve Slider silahını bana doğrultmuştu.

"Bu da kim?" diye bağılıyor bir adam. Ruby'nin babası olduğunu tahmin ediyorum.

"Benimle taşak mı geçiyorsun?" Birlikte bindiğim adamlar yanımda dururken Slider bana doğru bağılıyor.

"Onlar senin malın değil, Slider," diye bağııyorum. "Bırak kadınları gitsinler." "Yoksa ne olur?"

Arkama uzanıyorum, silahımı çekmeye hazırım ama duruyorum. Ruby ateş etmeye başlamak için çok yakın. "Dalga geçmiyorum. Bu iş şimdi bitecek."

"Sen öldürmeyi hiç sevmedin. Eski bir ordu arkadaşını öldürmene imkân yok," diye tıslıyor Slider.

"Orduda birlikte miydiniz?" Ruby soruyor, hâlâ yabancı bir adamın kollarında.

Bu piçlerden korkmadığım için yaklaşıyorum. "Evet. Joe Slidinsky'yi oradan tanıyorum. Görünüşe göre artık Slider olarak tanınıyor. Onu yıllardır görmemiştim... ve lanet olsun, ne kadar değişmiş."

"Ama ben... ben..." Gözleri yaşlarla dolar ama yeniden bir araya gelmek için zaman yoktur. Slider'ın adamları kavga peşindeyken olmaz. Heartlands bana katıldı ve birlikte tehdidi uzaklaştırdık. Killian bir adamı ön kapıya doğru iterek genç kızdan uzaklaştırmaya çalışıyor. Zincir, Ruby'yi rehin tutan diğer adama saldırıyor.

Ama Slider planını bozmamızdan hoşlanmıyor. Slider'ın silahı belinde ve ben de ona saldırıyorum, ayaklarını yerden kesmeyi umuyorum ki ateş etmeyi planladığı şey hedeften şaşsın.

Ben yapamadan tetiği çekiyor ve bir mermi uçarak göğsümde yolunu buluyor.

Her şey çok hızlı oldu. Bir an gözlerim ödülde, bir an sonra yere düşüyorum, kurşun deliğinden kan sızıyor, hayatım gözlerimin önünden geçiyor.

"Hayır!" Ruby çılgık atıyor, dehşeti hepimizin içinde yankılanıyor ve beni tam kalbimden vuruyor. Killian Slider'ı arkadan yakalama fırsatını kullanıp onu verandadan yere iterken Ruby yanımda yere düşüyor.

Uzaktan sirenler çalıyor. Ruby üzerime eğildi, babası deli bir adam gibi böğürüyordu. Parmakları yüzümde geziniyordu.

"Seni kaybedemem," diye ağlıyor. "Seni sevdiğimi yeni fark etmişken olmaz."

"Beni seviyor musun, bebeğim?" Sesim titreyerek soruyorum. Görüşüm zayıflıyor. Dışarısı karanlık, büyük bilinmezliğin geniş çölünde. Kahretsin, bu kadar çabuk ölmek istemezdim.

"Seni seviyorum Ridge," diyor beni öperek. "Seni çok seviyorum."

Ve sonra gözlerim kapandı.

Ve bir daha açılmadılar.

ODA parlak beyaz ve temizlik malzemeleri gibi kokuyor. Sarsılarak kalkıyorum, beni buraya neyin getirdiğini hatırlamaya çalışıyorum - bütün gece at sürmek, bir kavga, bir kurşun. *Seni seviyorum.*

"Ranger?" Ruby'nin tatlı sesi beni yaşayanlar diyarına geri çekiyor. "Tanrıya şükür, uyanıksın. Seni kaybettiğimi sandım."

"Buradayım bebeğim," diyorum, ağzımın tadı pamuk gibi, vücudum tepeden tırnağa ağrıyor. Bir hemşire geldi, ardından bir doktor. Hayati değerlerimi kontrol ediyorlar, durumumu tartışıyorlar ama ben onlara konsantre olamıyorum. Gözlerim sadece onu görüyor. Ruby. Lanet hayatımın aşkı.

"Beni seviyorsun, ha?" Ona baktım. Saatlerdir ağlıyormuş gibi görünüyordu. O gözyaşlarının bir kısmına benim sebep olmuş olabileceğimden nefret ediyorum.

"Çok fazla," diyor gözlerini silerek. "Gitmemeliydim. Senin ve Slider'ın bir şeylerin içinde olduğunuzu düşündüm... En iyisini düşünmem gerekirken en kötüsünü düşündüm. Affet beni, Ranger. Lütfen."

"Senin için her gün kurşun yerim."

"Böyle söyleme," diyor ağlamaklı bir sesle. "Çok korktum. Seni kaybettiğimi sandım."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Doktor öksürür. "Bu buluşmayı böldüğüm için üzgünüm ama seni bilgilendirmek istedim, Ridge."

Başımı salladım. "Bana doğruyu söyle."

"Üç saattir ameliyattaydın. Kurşun göğsünün sağ tarafından girmiş. Kaburgaların kırılmış ve akciğerin delinmiş. Ve eğer birkaç santim soldan girseydi, bu her şeyin sonu olurdu. Ama neyse ki buradasınız. Ameliyat başarılı geçti ve görünüşe göre senin müdahalen devletin suçluları yakalamasına yardımcı oldu.

geçen yıldan beri. Polisler hazır olduğunda seninle konuşmak için bekliyorlar."

Ruby'ye baktım. O da başını salladı. "Slider ve ekibi bir uyuşturucu şebekesi ve seks ticareti operasyonu yürütüyor. Birden fazla kızın hayatı kurtarıldı."

Doktor elimi sıkıyor ve birkaç saat içinde döneceğini söylüyor. Hemşire hayati fonksiyonlarımı tamamladıktan ve serumuma biraz ağrı kesici verdikten sonra ayrılıyor.

"Slider ordudayken hep biraz garip görünürdü ama durumun stresli olduğunu bildiğim için ona şüpheyle yaklaştım." Başımı salladım. "Kahretsin, onun ve benim... Ruby, benim öyle bir adam olmadığımı bilmelisin."

Hastane yatağımın kenarına oturdu. "Bunu şimdi anlıyorum. Zaten kötü bir durumdaydım, ne istediğinden emin değildim... ne olduğumuzdan... ve Lydia'yı elde etmem gerektiğini biliyordum... bu yüzden duygusal olarak geri çekildim. Seni onunla gördüğümde, en kötü korkularımın doğrulandığını hissettim."

"Seni sevdiğimi söyledim. Ne istediğimi biliyor olmalısın."

Başını sallıyor. "Ranger, ben senin gibi değilim. Senin sahip olduğun inanca sahip değilim. Korku içinde yaşıyorum. Bu yüzden, birinin - senin - beni destekleyeceği, beni seçeceği... beni gerçekten seveceği fikrine inanmak çok zor."

İşlemesi zor olsa da sözleri anlamlıydı. İkimiz de cehennemden geçtik - onun tüm hayatı ve benim ordudaki zamanım. Keşke bunların hiçbirisi olmasaydı - ama umarım artık gerçeği biliyordur. MC bir grup kötü adam değildir - biz sevdiğimiz insanlar için savaşıma istekli olanlarız. Ve ben de öyleyim.

"Şimdi inanıyor musun? Bize inanıyor musun?"

Başını sallıyor, elini göğsümdeki bandajların üzerinde hafifçe gezdiriyor. "İnanıyorum Ranger," diye fısıldıyor, gözyaşları porselen yanaklarından aşağı süzülüyor. "Seni kaybettiğimi sandım, benim tek gerçek şeyimi. Ama işte buradayız, ikinci bir şans... ve ben bunu boşa harcamayacağım."

Bir dakikayı daha boşa harcamak istemediğim için boğazımı temizliyorum. "Yani benimle evlenecek misin?"

Hafifçe gülüyor. "Sanırım hemşire sana o ilaçlardan çok yüksek dozda verdi."

Elini tutarak başımı sallıyorum. "Tam olarak ne istediğimi biliyorum. Karım ol. Ortağım ol. Her şeyim ol. Evlen benimle, Ruby."

Gözyaşları yanaklarından süzülüyor, yüzü bir meleğinki gibi. Eğilip beni öptüğünde kalbim iyileşti.

"Seninle evleneceğim, Ridge. Senin karın olacağım. Ama..."

Kalbim durdu, ki bu da ölümle burun buruna gelene kadar vurulduktan sonra hastane yatağında yatarken iyi bir şey değil. "Ama ne?"

"Ama kız kardeşim Lydia'nın bana ihtiyacı var. Babam muhtemelen hapis cezasıyla karşı karşıya kalacak ve o hâlâ reşit değil. Ondan ben sorumluyum."

"Tabii ki öylesin. Hepimize yetecek kadar büyük bir ev alacağız. Merak etme. O artık aileden biri. Artık *biz de aileyiz*."

"Teşekkür ederim, Ranger. Çok teşekkür ederim." Beni tekrar öpüyor ve omuzlarındaki yükün hafıfladığını hissediyorum.

"Ne dersin, buradan çıkar çıkmaz bir düğün mü yapsak?" "Bu acele niye?" diyor gülerek.

"Hayat çok değerli Ruby."

Başını sallıyor, gözleri kurşun yaramda. "Haklısın. Şimdiki zaman gibisi yok."

Gülümsüyorum. "Tanrım, benim gibi sert biri nasıl oldu da senin gibi tatlı bir şeyle birlikte oldu?"

Alt dudağını ısıyor. "Oh Ranger, sayıklıyor olmalısın." Elini çarşafımın altına sokup parmaklarını kalın sikimin üzerinde gezdiriyor. "Bazılarının düşündüğü kadar tatlı değilim."

İnledim, keşke bu kadar kötü durumda olmasaydım diye düşündüm. Ama şanslı yıldızlarıma şükürler olsun ki Ruby burada, beni sağlığıma kavuşturuyor.

ALTI HAFTA SONRA.

GÜNEŞ PIRIL PIRIL PARLIYOR ve ben mutluluktan havalara uçan kız kardeşim Lydia'ya bakıyorum. "İyi görünüyor muyum?" Gelinliğimin korsajını düzeltirken soruyorum.

Lydia diz çökmüş gelinliğimin eteğini kabartıyor ve bana bakıp gülümsüyor. "Bohem bir prenses gibi görünüyorsun."

Ranger'ın dairesindeki boy aynasında kendime bakarak gülüyorum. Soluk pembe güller ve Kraliçe Anne dantelinden oluşan bir çiçek tacı ve uzun dantel treni olan vintage bir elbise giyiyorum. Bu, kendim için hiç hayal etmediğim bir düğün günü ama yine de burada. Tüm bunların bir rüya olmadığından emin olmak için kendimi çimdikleyip duruyorum.

"Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum," diyorum, kalbim o kadar dolu ki.

"Yapabilirim. Tanrım, Ranger'ın sana bakışı..." Lydia başını sallıyor, uzun saçları dalga dalga sırtına iniyor. "Çok romantik." Ayağa kalkıyor ve kendi yumuşak pembe, diz boyu elbisesini düzeltiyor.

"Burada bensiz iyi olacağına emin misin?" diye soruyorum. "Sadece üç gün sürecek ama daha erken dönmemi istersen araman yeterli."

Lydia bana kır çiçekleri buketini uzatıyor. "Dur, ben iyi olacağım. Bütün bu motorcuların ne kadar aşırı korumacı olduğunu görüyor musun? Ayrıca, Roxanne burada benimle kalıyor ve bir şey olmasına izin vermez."

"Bu doğru, o bir anne ayı gibi. Tanıdığım en sert ve en koruyucu yirmi üç yaşındaki çocuk." Babamın yanına dönmek için ayrıldıktan sonra

Roxanne neye bulaştığını fark ettikten sonra beni bıraktığı için kendini çok kötü hissetti. Ama bunun için suçlanacak kişi o değildi. Gitmeyi kendim seçmişim ve bu kesinlikle onun hatası değildi. Hepsi benim suçumdu.

Ama şimdi Lydia'ya karşı daha temkinli davranıyor ve bu da balayına çıkarken kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlıyor.

"Bayanlar hazır mısınız?" Fedai Bulldog kafasını apartmandan içeri uzattı. "Gösteri başlamak üzere."

Gülümsüyorum, kalbimde huzurun çiçek açtığını hissediyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Ben hazırım," diyorum ve Lydia'yla birlikte onu apartmandan dışarı, barı geçip otoparkın arkasındaki çayırılığa kadar takip ediyoruz. Desteklerinin üzerinde neredeyse yüz bisiklet var ve şaşkınlıktan gözlerim açılıyor. "Vay canına, ne kadar çok insan var burada."

"Kardeşlik bir arada kalır," diyor Bulldog. "Heartlands'in adamlarının seni korumasına izin verdiğin sürece artık her zaman güvende olacaksın."

Gözlerim doluyor ve Lydia elimi sıkıyor. O da benim gibi bu sözün ne kadar önemli olduğunu anlıyor. Babamız tarafından bir ömür boyu bu kadar kötü muamele gördükten sonra, doğru olanı savunan erkekler fikri gerçek bir hazine. Slider hapse atıldı ama babamız suçlanmadı. Yine de Lydia ve ben onunla bir daha asla konuşmayacağımıza yemin ettik. Artık güvendeyiz çünkü Heartlands bizim tarafımızda.

Törenin yapılacağı alanın köşesini döndüğümüzde Bulldog "Başlama zamanı," diyor. Sıra sıra dizilmiş beyaz sandalyeler ve önden giden beyaz bir koridor var. Ön taraftaki kemer çiçeklerle ve yeşilliklerle kaplı ve bir bluegrass grubu şarkılar çalıyor.

Görünürde tek bir yağmur bulutu yok.

Lydia koridorda bizi evlendiren motorcuya doğru yürüyor ve orada, önde ve ortada duran Ranger, benim Ridge'im. Hayatımın aşkı.

Düğün marşı başlarken gözlerim doluyor, herkes ayağa kalkıyor ve yüzünü bana dönüyor. Bu hayallerimdeki, fantezilerimdeki düğündü ve işte gerçek hayatım.

Gerçek aşka inancım yoktu ama Ranger tüm bunları değiştirdi. O değiştirdi. Ben.

Mavi, bulutsuz gökyüzü kadar parlak gözlerle ona doğru yürüyorum.

Yürüyorum.

umut dolu bir kalple ona doğru yürüyorum. Hayatımın sonuna kadar bu adama doğru yürümeye devam edeceğimi bilerek ona doğru yürüyorum.

O benim kalbim, ruhum, tüm dünyam. Ve ben onun karısı olacak kadar şanslıyım.

Hollow Gölü'ndeki otele hevesle giriş yaptık. Son birkaç saattir kocamın bisikletinin arkasındayım ve bacaklarımın arasında titreşen bir domuzdan başka bir şey olmasına çok hazırım. Onu istiyorum.

Hem de çok.

Anahtarı kilide sokup kapıyı bizim için açıyor, sonra beni kucağına alıp eşikten geçiriyor. Kapıyı cesurca tekmeleyerek kapatıp bizi karı koca olarak ilk kez yalnız bıraktığında gülüyorum.

Ayaklarımı yere indiriyor ve beni öpüyor. Üzerimde beyaz bir atlet ve beyaz bir kot pantolon var - Ride or Die'daki resepsiyondan sonra üzerimi değiştirmiştım. Bar muhtemelen şu anda tam parti modundadır, ama biz gün batımına doğru gitmek istediğimiz için alacakaranlıkta ayrıldık.

Şimdi, işte buradayız, karı koca.

Ayaklarım yere değerken ona "Bugün mükemmeldi," diyorum. "Ve bu gecenin de mükemmel olmasını istiyorum."

"Öyle olacak," diyor bana, sesi alçak ve hırçın. Yoğun. Gözleri gözlerime kilitleniyor ve elleri yanaklarımı kavırıyor. "Tanrım, seni seviyorum Ruby. Senin erkeğin olmaktan gurur duyuyorum."

"Beni ağlatma," diye fısıldıyorum, o an sessiz ve kutsal. Bizim anımız.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Ciddiyim. İhtiyacın olan adam olmaya yemin ediyorum."

Gözlerimden bir damla yaş süzülüyor ve Ranger nasırlı başparmağıyla gözyaşımı siliyor. "Artık senden ne istediğimi biliyorum," diyorum ona nefes nefese. "Bana karşı olmana ihtiyacım var."

Ellerini sırtımda gezdiriyor, atletimi çıkarıyor ve ben de kot pantolonumdan sıyrılıyorum. Beyaz dantel bir sütyen ve yeni ağda yapılmış amımı zar zor örten bir tangayla önünde duruyorum.

"Tanrım, harikasin," diye kulağıma homurdanıyor ve beni kendine çekiyor. "Göğüslerin bunun içinde mükemmel görünüyor."

Gülümsüyorum, kemerine uzanıyorum. Bana yardım ediyor, hızla soyunuyor. Başımı sallıyorum. "Boksörler de."

Kaşlarını kaldırarak sırtıyor. "Otoriter."

Gülümsüyorum. "Mutlu eş, mutlu hayat."

Bana doğru bir adım atıyor, kalın aleti hazır. "Bu daha iyi mi?"

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve parmaklarımı kalın aletin üzerinde gezdiriyorum. "Bu kadar büyük olmana bayılıyorum, Ranger. Ağzımda nasıl hissettiğini."

Onun için ağzımı sonuna kadar açıyorum, hala duran aletini ayırık dudaklarıma alıyorum, amımdan zevk damlayan adamı emiyorum. Ben de onu zevkten uçurmak istiyorum. Ağzıma boşalmasını ve tohumunun son damlasına kadar yutmak istiyorum. Karısı olarak ilk işlerimden biri, onu dizlerimin üzerine çöktürmek istiyorum. Daha fazlası için yalvarmak.

"Tanrım," diye inliyor onu sevdiği şekilde emerken. Yavaşça, siki boğazıma çarptıkça başımı aşağı yukarı sallıyorum, parmaklarımı taşaklarının üzerinde gezdiriyorum. Sıkı ve sıcaklar ve ağzımı üzerlerinde gezdirerek her seferinde bir tane emiyorum. Sert, damarlı siki ön boşalmayla damlıyor ve dilimle yalıyorum, pembe ucunu ağzımda döndürüyorum, damlanın tadını çıkarıyorum.

Daha fazlasını istiyorum. Yatağa geçiyoruz ve onu arkaya doğru yatırıyorum ve başımı tekrar daldırıyorum, kıçım Ranger'ın yüzündeyken onu emiyorum.

"Oh, oh, ohhhh," diye yüksek sesle inliyorum, tangamı aşağı çekiyor, kıç yanaklarımı açıyor, ağzını ıslak deliğime bastırıyor, sakalı beni gıcıklıyor ve parmakları sevdiğimi bildiği yer olan amıma dalıyor.

Beni güzelce parmaklamaya, yalamaya başlıyor, beni üstünde kıvrandırıyor, kalın sikine konsantre olmamı zorlaştırıyor, ama elimden geleni yapıyorum, o beni emerken onu yalıyorum, akışkan hareketimiz aşktan, bağlılıktan biri ve merkezime ikinci, sonra üçüncü bir parmak eklediğinde amım serbest kalmak için yalvarıyor.

"Siktir, bebeğim, çok sert boşalıyorsun." Kıçımı sıkıyor, ağzı amıma gömülü ve daha sert emiyorum, boşalmasının boğazımdan aşağı kayması ve içimi ısıtması için derin bir özlemle.

Yine de çok ıslağım ve farklı bir ilgiye ihtiyacım olduğunu biliyor. Beni sırtüstü yatırıp dizlerimi iyice açıyor ve sonra klitorisime yavaşça masaj yapmaya başlıyor. Sikine uzanıyorum ama dokunamıyorum. Beni yere yapıştırıyor, gördüğüm tek şey onun aç gözleri - odak noktam ve arzum.

Beni boşaltıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. Nefes nefese kalana, inleyene, boşalmam ona doğru fişkırana kadar beni parmaklıyor. Gözlerim açılıyor, daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Sırıttırıyor, göğsümü ağzına çekiyor, meme ucumu emiyor, avucu amıma sürtünüyor. İçimden bir orgazm geçerken tüm vücudum titriyor.

"Oh, Ranger," diye inliyorum, bedenim onunla birleşiyor. Bitirdiğimde, içimde o umutsuz ihtiyacı hissediyorum. Bana sarılıyor, yaklaşıyor, büyük, kalın sikini göğüslerimin arasına yerleştiriyor ve aralarına masaj yapıyor.

Her yerime boşalmasını, göğüslerimi, boynumu, yüzümü kaplamasını istiyorum. Kendini bana doğru pompalıyor ve ben ihtiyaçla dudaklarımı yalıyorum. "Her tarafıma gel," diye inliyorum, siki tenimde patlıyor, beni hayal ettiğim gibi kaplıyor. Büyük şaftını pompalıyor, göğüslerime gelen kurdeleler ve ağzımı açıyorum, kremi salınımının bir kısmını yakalamak istiyorum. Bana yardım ediyor, büyük sikini ağzıma yerleştiriyor, bitirirken yutmana izin veriyor, karnım onunla sıcak, vücudum onun için yapılmış ve içim hala onun için sıcak.

"Tekrar içime gel," diye yalvarıyorum ve beni dinliyor. Aleti sertleşiyor, parmaklarım onu okşuyor, vücudum onun salıverilmesiyle kayganlaşıyor, onun vücudu benimle kayganlaşıyor. Birbirimize en görkemli şekilde sarılmıştık.

"Seni seviyorum Ruby," diye fısıldıyor kulağıma, siki istekli amımın içinde hareket ederken. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

"Ben de seni seviyorum, Ranger."

Kendimize has bir ritimle birlikte hareket ediyoruz, karı koca olarak ilk kez boşalırken inlemelerimiz çığlıklara dönüşüyor.

EPILOG 1

RANGER

Bir yıl sonra....

Güzel bir gelindi, ama bu bir sonraki seviye seksî.

Ruby iri ve yuvarlak, ikizleri taşıyor ve bir şekilde bunu zahmetsizmiş gibi gösteriyor. Birden fazla kadının bundan şikayet ettiğini duydum, ama ne zaman biri Ruby'yi markette durdurup nasıl hissettiğini sorsa, onlara her zaman bunun harika olduğunu söylüyor, yüzü gururla parlıyor.

Bunu yapmak için yaratılmış.

Tanrım, kendimi dünyanın en şanslı adamı gibi hissediyorum.

Ruby ve ben sadece onun için yaptığımız yeni eklentiye gösterirken Lydia, "Çok güzel görünüyor," diyor. Bardan ve garajdan çeyrek mil ötede bir ev satın aldık ama biraz daha fazla odaya ihtiyacı vardı. Lydia çocuk odası olarak kullanılacak yerde uyuyordu ama bebekler gelmeden önce bu alanı onun için hazırlamak önceliğimizdi. "Teşekkür ederim. Benim için çok şey yaptın."

Ruby, "Sen benim küçük kardeşimsin - senin için dağları yerinden oynatırım," diyor.

"Biliyorum ama yine de." Gözyaşlarını geri kırıyor, kız kardeşi gibi ağlıyor. "Ne demek istediğimi anlıyorsun, Ruby. Bu kadar mücadeleden sonra bu kadar iyilik çok fazla."

"Biliyorum," diyor Ruby ve kız kardeşine garip bir şekilde sarılıyor. Sekiz aylık hamile karnı her şeyi biraz daha zorlaştırıyor. Aslında *her şeyi* değil. Bazı şeyler sadece daha fazla yaratıcılık gerektiriyor. "Neye gülüyorsun, Ranger?"

Ruby'yi yatağımıza çekmekle ilgili düşüncelerimi yüksek sesle dile getirmenin pek de uygun olmadığını bilerek sırtıyorum. "Sadece ne kadar şanslı olduğumuzu düşünüyordum."

vardır."

Lydia gülerek inliyor. Çok duygusal olduğum için bana hep zorluk çıkarır. Sanırım öyleyim de. Ama kulağa ne kadar tuhaf gelse de o benim kızım gibi oldu. Artık onun yasal vasisiyim ve ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Ayrıca ikizler yolda diye unutulmayacağını bilmesini istiyorum. Bu yüzden Ruby ve ben ek binanın zamanında bitirilmesini sağladık.

Ruby her şeyi göstererek, "Özel bir girişin ve özel bir banyon var," diyor. "Ve geçen hafta aldığımız lavanta rengi yatak takımı duvar rengiyle çok uyumlu olacak, sence de öyle değil mi?"

Lydia gülümseyerek elini köşedeki meşe masanın üzerinde gezdiriyor. "Okul ödevlerim için bir yerim bile var." Kaşlarını kaldırıyor. "Tabii fikrini değiştirmediyse ve lisenin geri kalanında internetten ders çalışabilirsem?"

Ruby başını sallar. "Asla olmaz. Normal ergenlik deneyimleri yaşamalısın."

Lydia gözlerini deviriyor ama yüzünde alaycı bir gülümseme var. On yedi yaşına yeni girdi ve mezun olmasına bir yıl kaldı. Okul birkaç hafta içinde başlayacak. "Tamam, iyi ama Jackal'la gezintiye çıkmam umurunda mı?"

Ruby'nin gözleri büyür ve kız kardeşine vurur. "O senden altı yaş büyük. Ve bir motorcu!"

Onu belinden tuttum. "Ben senden yedi yaş büyüğüm ve motorcuyum."

Ruby gülerek elimden kurtuluyor. "Evet ama tanıştığımızda yirmi bir yaşındaydım. Büyük fark var." Sonra küçük kız kardeşine dönerek, "Git kasabada senin yaşında hoş bir çocuk bul," diye ekledi.

Lydia gülüyor, sonra ikimize de sarılıyor. "Dondurmacıdaki vardiyama gitmem gerekiyor. Akşama görüşürüz, tamam mı?"

O gittikten sonra Ruby ve ben yiyecek bir şeyler almak için mutfağa gittik ama Ruby uzanıp dinlenmesi gerektiğini söyledi. Onu yatak odasına kadar takip ediyorum ve ayakları şişmiş olan ayakkabılarını çıkarmasına yardım ediyorum ve sırtüstü yatarken ayaklarını ovuyorum.

"Buraya gel," diyor usulca. "Sana daha yakın olmalıyım."

Arkasına geçip onu yatakta kucaklıyorum, boynunu öpüyorum ve kolumu karnının üzerine koyuyorum. Bebeklerimizin hareket ettiğini hissediyorum. "Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diyorum ona.

"Hâlâ isimlerine karar vermemiz gerekiyor."

"Kız için Harley'i beğendim," diyorum. "Biraz abartılı olsa bile."

"Ben de öyle düşünüyorum." Elimi tutuyor ve parmak eklemlerimi öpüyor.
"Oğlan için R.J.'ye ne dersin? Ridge Junior?"

"Gerçekten mi?" Yüzünü bana döndüğünde sordum.

Başını salladı. "Bence ona babasının adını vermek çok hoş olur."

Onu öpüyorum, duygusallığını ve bunun ne kadar önemli olduğunu anlamış
g i b i görünmesini seviyorum.

"Seni seviyorum Ruby."

"Aynen," diyor dudaklarında tatlı bir gülümsemeyle. Sonra aşağı uzanıyor ve elini boyumun üzerinde gezdiriyor. "Sana çok ihtiyacım var."

"Lanet kadın, bu hamilelik seni delicesine azdırmış."

Gülüyor. "Hadi ama, her şekilde sana doyamayacağımı biliyorsun."

Kıkırdıyorum, gömleğini kaldırıp karnını ve göğüslerini ortaya çıkarıyorum.

Sütyenini arkadan çözüyorum ve o da taytını aşağı itiyor. Yardım ediyorum, sonra çıplak kaldığında büyük, dolgun memelerine nazikçe masaj yapıyorum, öpüyorum ve emiyorum. Tanrım, o kadar seksi, o kadar hamile ve anne olmaya o kadar hazır ki. Bu beni kaya gibi sertleştiriyor. Pantolonumu indiriyorum ve sikim arzuyla kuduruyor.

Sırt üstü yatırdığım Ruby'nin dizlerini açarak tatlı, olgun amcığına erişmeye çalışıyorum. "Oh, bu çok iyi hissettiriyor," diye inliyor onu nazikçe parmaklarken, süpürüyor

Elimi onun üzerinde gezdiriyorum, sevdiği şekilde daireler çizerek ovuyorum. Sonra ellerinin ve dizlerinin üzerine yuvarlanıyor. "Beni bu tarafa götür, lütfen."

Kadınımı şimdi ya da hiçbir zaman yalvartmayacağım. Yuvarlak kıcını ovuyorum, elimi bacaklarının arasından ıslak kıvrımlarına doğru kaydırıyorum. Tanrım, o hazır. "Senin için çok ateşliyim," diyorum ona, sikim kalın ve amcığı için hazır.

Onu dolduruyorum, her santimimi alırken kalçalarını tutuyorum. İçinin derinliklerine daldığımda inliyor, sikimi ait olduğu yere itiyor. Evin boş olmasına seviniyorum çünkü Ruby'm boşalırken yüksek sesle bağırıyor, adımı haykırıyor, daha fazlasını, daha fazlasını, daha sertini istiyor.

Ona istediğini veriyorum. Onu güzelce beceriyorum, ona istediğini verirken büyük göğüsleri sallanıyor, sikim kalın ve patlamaya hazır. Elleriyle çarşafı kavırıyor, ikimiz de boşalırken damlıyor. "Oh, çok yakınım, çok... çok... oh, evet. Evet!"

Yapacağını bildiğim şekilde boşalıyor ve sikim tüm engellemelerden kurtuluyor, tohumlarım onun derinliklerine gömülüyor, olgun ve hazır amcığına vururken taşaklarım onun dar amcığına çarpıyor.

Ama yataktan kalkar kalkmaz açıkladı. "Tanrım, Ranger, sanırım... Sanırım...."

Yere baktı. Belli ki suyu kesilmiş - ayaklarına kadar sıçrıyor ve ağzını kapatıyor. "Vakit geldi!"

Sekiz saat sonra güzel karım yepyeni bir şekilde parlıyordu. Yanında sallanan bir sandalyede oturuyorum ve kollarımda dört hafta erken doğan ama olabildiğince sağlıklı olan ikizlerimiz var. Bebekler bulundukları yerden memnun olduklarını kanıtladıktan sonra Ruby acil sezaryene alındı. Ancak Harley'nin kalp atış hızı düştüğünde doktor ve hemşireler rotayı değiştirdiler ve iki güzel bebeği dünyaya getirmemize yardımcı oldular.

Ruby, onu hep tanıdığım melek gibi görünüyor. Şimdi gülümsüyor, küçüklerinin başlarını öperken beni izliyor ve ailem için muazzam bir sorumluluk hissederek tıkanmaya devam ediyorum.

Killian ve Lydia hastane odasına giriyorlar ve dostum sırtımı sıvazlıyor. "Minivanını otoparkta gördüm."

Kıkırdayarak koluna bir yumruk attım. "Benimle dalga geçme. Ülkedeki en yüksek güvenlik derecesine sahip minivan o."

Killian sadece sırıtıyor ve sanırım bir süre ondan zor anlar yaşayacağım. Bisikletimi takas etmedim - hayır, o benim ilk bebeğimdi. Ama tüm ailemi gitmesi gereken yere taşıyabilecek bir aracın anahtarlarına sahibim.

Lydia bebekler için haykırıyor ve R.J.'yi nazikçe kucağına alıyor. "O çok sevimli. Tıpkı sana benziyor, Ranger."

Ruby'ye bakıyorum ve ameliyattan sağ salım çıktığı için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. Kız kardeşine gülümsüyor. "Aklına bir şey gelmesin Lydia. Sana bebek ateşi yok."

Lydia gülüyor. "Merak etme. Hiç çocuk sahibi olmayı planlamıyorum." "Gerçekten mi?" Killian soruyor.

"Gerçekten. Büyük planlarım var."

"Bunların içinde neler var?" Ruby bir bardak suya uzanarak soruyor. Birkaç haftalık uzun bir iyileşme süreci geçireceğini bildiğim için ona yardım ediyorum. Pipeti onun için büküyorum.

Lydia yeğenine bakıp gülümsüyor. "Tüm dünyadaki en iyi teyze olmak için planlarım var!"

Ruby ve ben göz göze geliyoruz, ailemize duyduğumuz sevgi o kadar büyük, o kadar geniş ki, odanın her tarafına ve daha da ötesine uzanıyor. Aşkımız özgürlerin ülkesine ve cesurların yurduna kadar uzanıyor.

EPILOG 2

YAKUT

Beş Yıl Sonra....

Ranger bunu önerdiğinde şaka yaptığını düşünmüştüm. "Hayır, ciddiym. Beşinci yıl dönümümüz için bir yolculuğa çıkalım."

"Ben tropik bir yer düşünüyordum," diyorum alaycı bir gülümsemeyle. Tamamen şaka yapıyorum ama bunu bilmesine gerek yok. Uçak korkum var ve bir haftayı onun bisikletinin arkasında, terli ve seksi erkeğime yapışarak geçirmeyi tercih ederim. Elbette, bir yerlerde kumsalda uzanarak birkaç gün geçirmek kulağa romantik geliyor, ama bisikletin titreşiminin saatlerce bacaklarımın arasında olmasını ve beni bir sonraki gece için gaza getirmesini tercih ederim.

"Gerçekten mi? Kumsal falan mı?"

"Mmhmm," diyorum ikizlerin yaz kampı için beslenme çantalarını hazırlarken.

"Güzel. Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Bu benim dikkatimi çekti. "Ne demek istiyorsun? Hiçbir yere uçmak istemiyorum."

Kıkırdıyor. "Bunu biliyorum. Kendini çok komik sanıyorsun ama sana bir haberim var. Bir yolculuğa çıkıyoruz, benim bisikletimle, ama sahile gidiyoruz. Sahile."

"Gerçekten mi?" Ağzım açık kaldı. "Kulağa... harika geliyor."

"Her iki dünyanın da en iyisi, bebeğim." Arkamdan gelip beni boynumdan öpüyor. "Kulağa hoş geliyor mu?"

Yüzümü ona dönüp mutfak tezgahına yaslanıyorum. "Sence ikizleri gerçekten bir haftalığına bırakabilir miyiz?"

Saçlarımı yüzümden çekip alıyor. "Lydia bebek bakıcılığı yapmayı kabul etti bile. Cumartesi günü gidiyoruz."

Gülüyorum. "Ama bugün Perşembe!"

"Mükemmel - yeni bir mayo almak için alışverişe çıkmaya vaktin olacak."

Dudaklarımı büküyorum, bikini ağdası için de bir kuaföre gitmem gerekeceğini düşünüyorum. Daha önce çocukları bir haftalığına bırakmamıştık, ama bir bebek daha yapmaktan bahsediyorduk... ve belki bir hafta uzak kalmak bu konuda bize yardımcı olabilirdi.

"Kulağa mükemmel geliyor," diye itiraf ediyorum. "Kindle'ıma birkaç kitap indireceğim ve yeni bir makyaj malzemesi de istiyorum. Oh, ve biraz da..." Bazı şeyleri sonraya bırakmanın en iyisi olduğunu düşünerek konuşmayı kesiyorum.

"Ne?" Ranger daha yakına eğilerek soruyor. Kalın aletini karnımda hissediyorum.

"Hiçbir şey. Dışarıdayken zamanım olursa belki yeni bir iç çamaşırı alırım diye düşünüyordum."

Sırıttıyor. "Sadece iki eyer çantamız var. Bunun farkındasın, değil mi?" Beni öpüyor. "Sen alışverişini yapsan, ben de çocukları yaz kampına götürsem nasıl olur? Ben de market alışverişine başlayayım ve Lydia için birkaç liste hazırlayayım."

"Bana karşı çok iyisin," diyorum sözlerinin tadını çıkararak.

"Ve bir buçuk gün içinde sen de bana iyi davranabilirsin," diyor elimi tutup kalınlığının üzerine koyarak. Onu şu anda yatak odamıza sürüklemek isterdim ama ikizler kahvaltı için mutfığa koşturuyorlar. Hayatımın aşkından uzaklaşarak usulca inliyorum.

Üç muhteşem gün boyunca at sürdükten sonra, Ranger ve ben San Diego'ya vardık. Sahil kenarındaki bir tatil köyünde bir oda tuttuk ve kaba saba kocamın hipster kıyafetleri ve saç kesimleriyle bu adamlara pek uymadığını düşünerek gülümsüyorum. Gözlerimiz lobide buluşuyor ve deri çizimleri ve kot pantolonuyla bana doğru yürürken gülümsüyorum.

Okyanus manzaralı bir oda tutuyoruz ve odaya girdiğimizde büyük küvete, balkona, bizi bekleyen buzlu şampanyaya bakıp bakıp ahh çekiyoruz.

"Çok romantik," diyorum Ranger'la balkonda buluşup ona bir kadeh şampanya uzatırken.

"Beş yıllık mutluluğa," diyor.

"Daha nicelerine," diye ekliyorum. Birbirimize sarılarak şampanyalarımızı içiyor, güneşin batışını izliyoruz. Gözlerim doluyor ve Ranger bunu fark ediyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, kolu belime sıkıca sarılmış halde. "Sadece son beş yılda yaşadıklarımızı düşünüyorum. Öncelikle Lydia'nın büyümesini - hayatı hayal bile edemeyeceğimiz bir şekilde şekilleniyor."

"Roxanne ve Stella da öyle," diye ekliyor Ranger. Onların beklenmedik aşk hikayeleri bize aşkın ne kadar değerli olduğunu, onu bulmanın her şeyi nasıl değiştirebileceğini hatırlattı. Onu bir kez elinize aldığınızda asla bırakmamanız gerektiğini.

"Ve T-Bone," diyorum, mutfakta dede olarak görmeye başladığım adamı özleyerek. Birlikte krep çevirerek ve Heartland MC için Pazar yemeği hazırlayarak çok zaman geçirdik. Hastalanmadan önce, veda etmek zorunda kalmadan önce.

"O iyi bir adamdı," diyor Ranger. "Ona doğum günü pastası yaptığın ve içinden iki striptizcinin atlamasını sağladığın günü hatırlıyor musun?"

O günü çok canlı bir şekilde hatırlayarak gülüyorum. T-Bone çok hazırlıksız yakalanmıştı ama söylentiye göre harika bir gece geçirmişti.

"İkizler yürümeyi öğreniyor. Konuş. Onların babası olmak..." Ranger beni kendine çekti. "Şanslıyız Ruby. Çok şanslıyız."

"Yüzmeye gitmek ister misin?" Ona soruyorum. "Dışarı çok karanlık."

Gülümsüyorum. "O zaman çıplak yüzmeye gidebiliriz."

Hollow Gölü'nde ilk kez çıplak yüzmeye gittiğimiz zamanı hatırlıyorum. "Bu sefer kavga etmek yok," diyor Ranger.

El ele odadan çıkıp plaja gidiyoruz, yolda havlularımızı alıyoruz. Yürümeye devam ediyoruz, tatil köyünü geçip kimsenin olmadığı daha uzak bir yere gidiyoruz.

Yıldızlar parlıyor ve hızla soyunup ılık suya koşuyoruz, kahkahalarla titriyoruz. Nefesim kesildi, "Fosforesans!"

Bu çok güzel. Ellerimizi suyun içine doğru ittiğimizde, arkamızda parıltılardan oluşan bir iz kalıyor. Gülüyoruz, bedenlerimizi hareket ettiriyoruz, sihrin ortaya çıkışını izliyoruz.

"Tanrım, bu inanılmaz," diyor Ranger beni kendine çekerek. Kumlu zemine dokunabileceğimiz kadar sığ bir sudayız. Bacaklarımı kocamın etrafına doluyorum, kollarım boynuna sıkıca sarılıyor. Aleti sertleşmiş ve ben dudaklarımı yalayıp bunun ne kadar romantik olduğunu tadını çıkarıyorum.

"İnanılmazsın," diyorum ona, aletini avuçlarımın arasına alıp üzerine çöküyorum, o eğilip beni öperken bedenim onunla doluyor.

Ay tepemizdeki karanlık gökyüzünde ağır ağır asılı dururken gözlerim kapanıyor. Tek bir saniyesini bile unutmayı reddederek kalçalarımı hafif daireler çizdiriyorum.

Ranger'la tanıştığım gece okyanusu özlüyor, beni güvenli bir yere götürecek bir akıntıya kapılmayı çok istiyordum.

Ranger bana kaskını verdi ve yağmur fırtınasında ilerlerken ona tutundum. Ona sarıldım, onun benim okyanusum, hem derin deniz dalışım hem de cankurtaran salım olup olmadığını merak ettim.

Şimdi, etrafımızdaki ışıltılı deniz yaşamıyla sevişirken, gözlerimi açıp yıldızlara bakıyorum ve her biri için milyonlarca dilek dileysem bile, zaten sahip olduğumdan daha güzel bir şey dileyemeyeceğimi biliyorum.

Ranger benim okyanusumdan
daha fazlası. O benim evim.

Son

HEARTLANDS MC

Olivia T. Turner'dan Killian: Hope Ford'dan

Kitap Zincirim: <http://mybook.to/ChainDW>

Dani Wyatt'tan Saint: mybook.to/Saint

Frankie Love'dan Ranger: [Benim](http://mybook.to/Benim)

Kitabım

*Heartlands Motosiklet Kulübü'nün alfa erkekleri, söz konusu sevdikleri olduğunda ülkedeki **en** sahiplenici, sadık **ve bölgeci** erkeklerdir.*
Heartlands, bağımsız hikayelerden oluşan sert ve sağlam yeni bir seridir.
Kısa ve ateşli romantizmin en güvenilir dört ismi tarafından yazılan her kitap motorlarınızı hızlandıracak ve kalplerinizi hızlandıracak. Garantili.
XO, Frankie, Dani, Olivia ve Hope

ŞİMDİ İNDİR: Heartlands MC Serisi

YAZAR HAKKINDA

Frankie Love, kötü çocuklar ve dağ adamları hakkında pis-tatlı hikâyeler yazıyor.

Otuzlu yaşlarında, kendi sakallı seksi kızına gülünç derecede aşık bir anne olarak, ilk görüşte aşka ve sonsuza dek mutlu yaşamlara inanıyor.

Ayrıca hızlı bir sevişmenin gücüne de inanıyor.

Frankie'yi burada bulabilirsiniz:

www.frankielove.net

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

